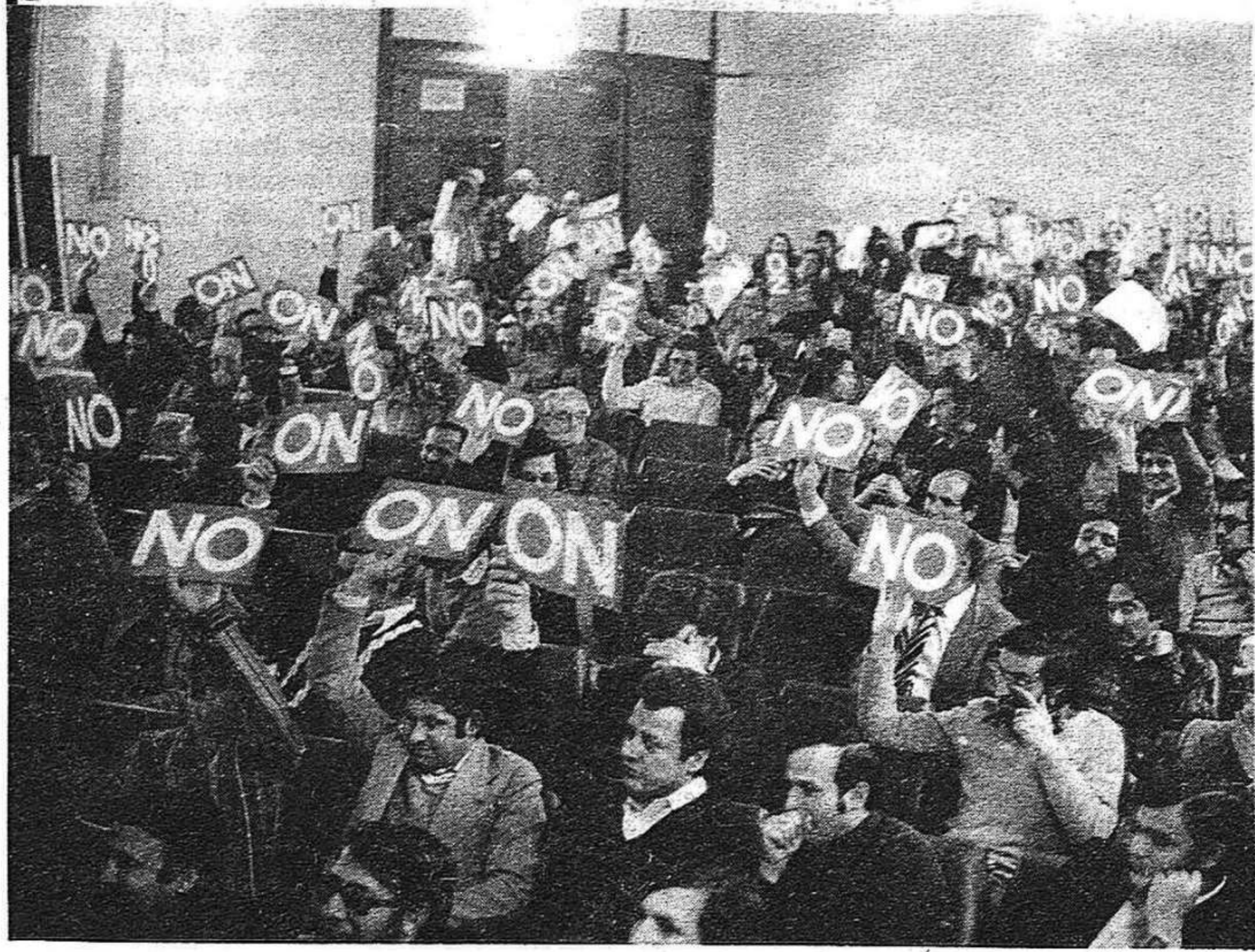
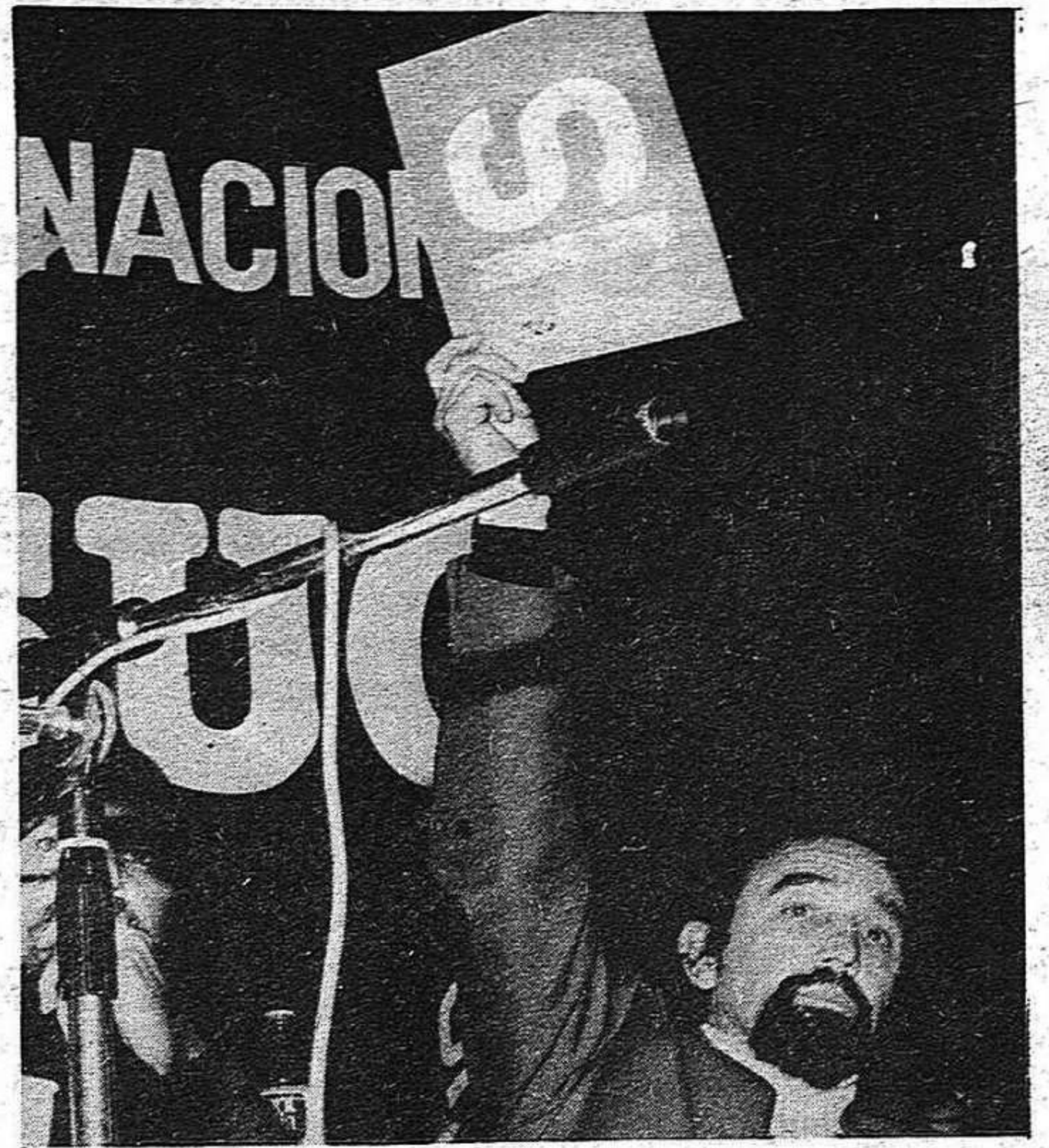

La Conferència del PSUC debat les tesis del PCE

No va ser pas una bassa d'oli

La Conferència Nacional del PSUC no va ser pas una bassa d'oli, sinó un debat democràtic, ple de coincidències en molts punts i esquitxat de tensions en d'altres, especialment en relació amb la conveniència o no de mantenir el mot "leninista" en qualificar el caràcter del partit. Hi va haver unanimitat, o gairebé, en quasi tot i dues votacions estretes i contradictòries en aquest punt. Ara, el Comitè Central del PSUC es reunirà aquest cap de setmana per examinar el desenvolupament de la Conferència, de la qual el lector trobarà àmplia informació a les pàgines 4, 5, 6 i 7 (Foto de Jordi Morera)

Cal una sortida racional

La pesca: situació crítica

(Pàgs. centrals)

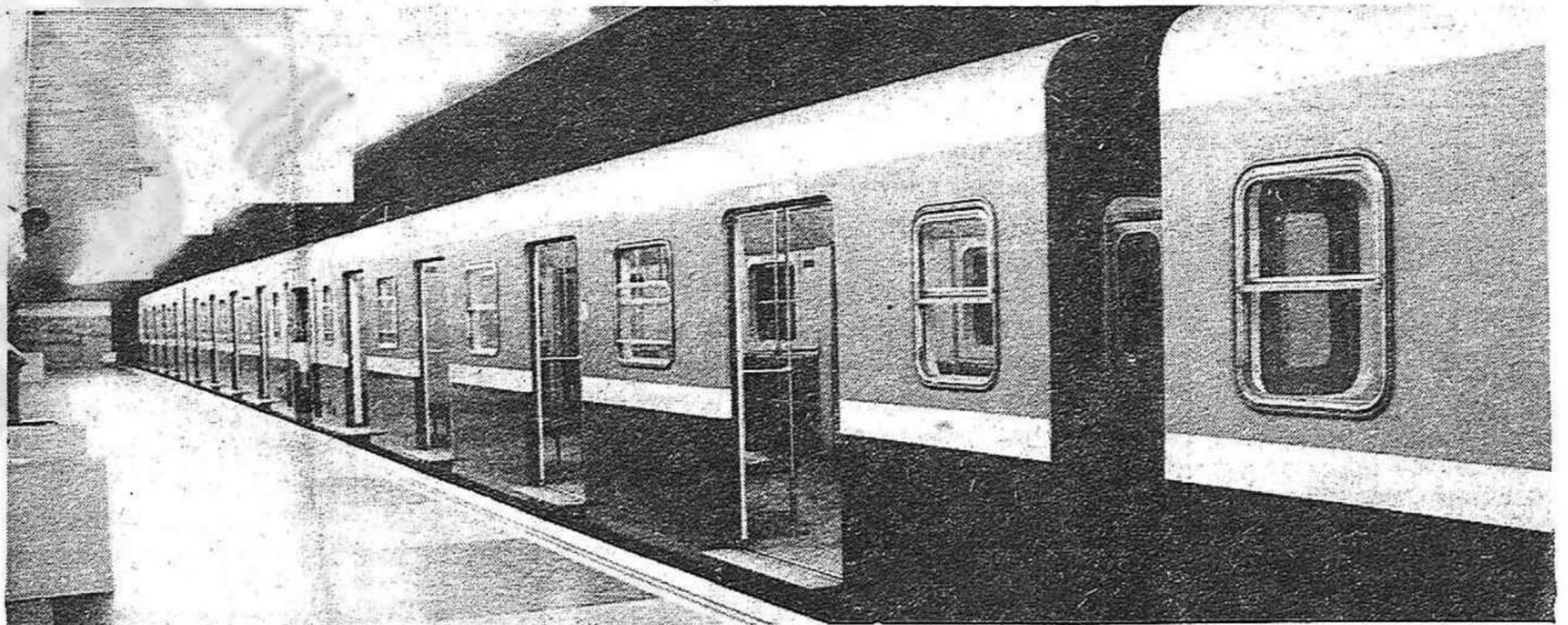
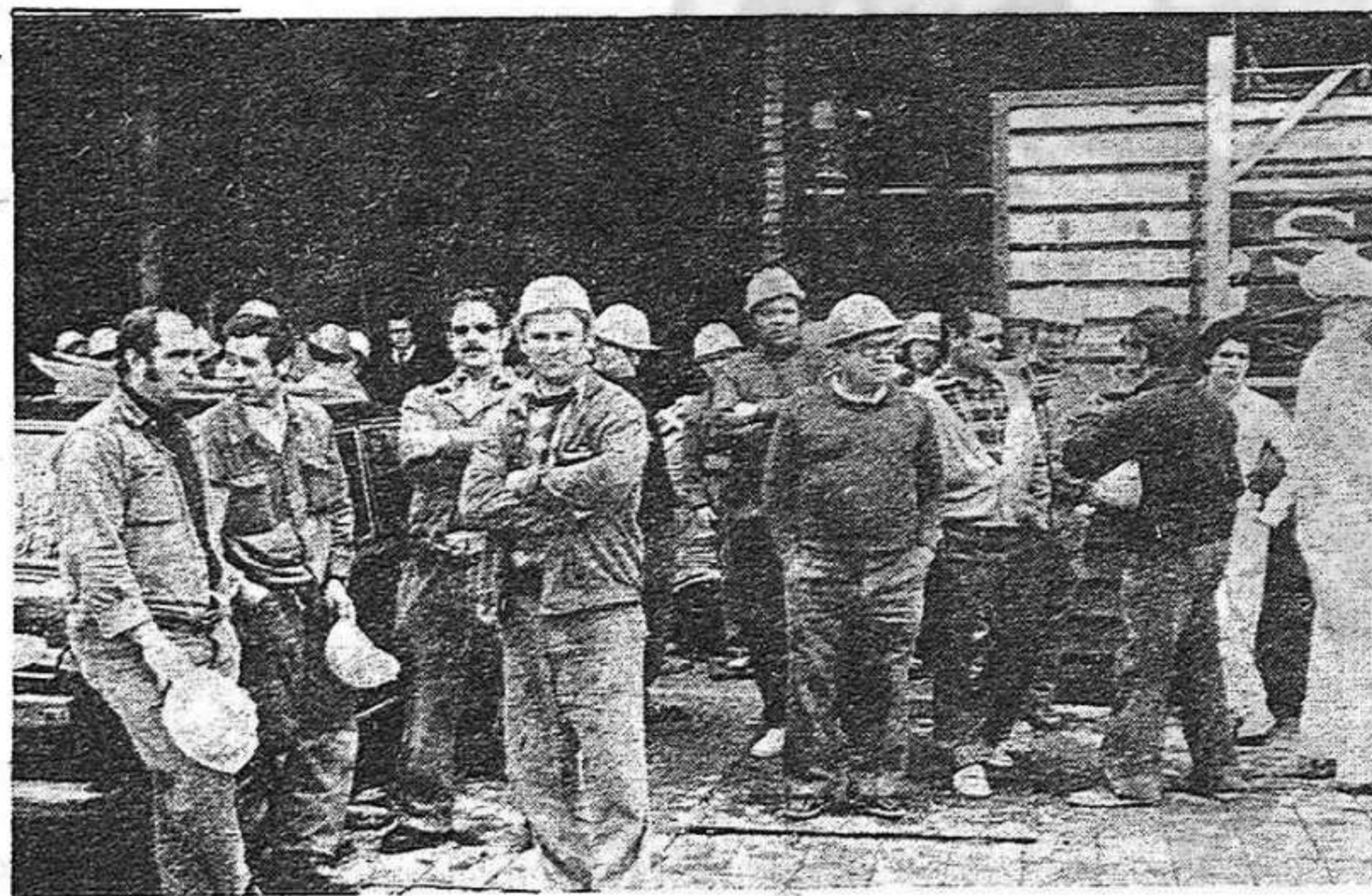
PROI ETARIS DE TOTS ELS PAISOS: UNIU-VOS! treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 523

Del 7 al 13 d'abril de 1978

Preu: 15 pessetes

Catalunya va respondre a l'«eurocrida»

Mig milió de vaguistes

La crida de la Confederació de Sindicats Europeus per fer una acció conjunta el 5 d'abril a fi d'afermar l'exigència de feina per a tots els treballadors i de mesures per salvar la crisi general sense fer-la pagar, com sempre, a la classe treballadora (la típica sortida capitalista, que exclou les veritables solucions als problemes) va tenir un ressò molt destacat a Espanya i assenyaladament a Catalunya. Comissions Obreres i UGT, les dues centrals sindicals que han obtingut un suport més gran en les eleccions sindicals, van encapçalar la crida als treballadors. Una crida a la qual s'afegiren, des-

prés, pràcticament tots els altres sindicats.

Necessitats urgents com ara l'amnistia laboral, la llibertat sindical sense cap límit, el retorn als treballadors del patrimoni sindical, impedir que els patrons puguin despatxar lliurement els obrers, s'ajuntaven, al nostre país, als dos motius inicials de la crida europea: contra la desocupació i contra la crisi.

És difícil, molt difícil, avaluar amb justesa el nombre de treballadors que varen fer vaga el dia 5.

Però en una estimació de les centrals sindicals, que fuig de l'exageració, a partir de dades segures, es pot dir que a Catalunya aquest nombre va arribar al mig milió.

La contribució dels treballadors catalans i dels altres pobles d'Espanya, per primera vegada, a una lluita conjunta amb els treballadors d'altres països europeus, en una unitat molt necessària i esperançadora, no ha estat pas petita: ben al contrari. (Vegeu informació i valoració de la jornada a la pàgina 16. Foto de Jordi Morera)

Ràdio Liberty: la CIA, a la Costa Brava (Pàgina 11)

El govern no dona massa explicacions

MADRID, 6.— L'activitat política dels darrers dies havia girat fonamentalment al voltant del ple del Congrés en el qual el president Suárez s'hauria d'explicar davant del Parlament. I tant els equips de l'oposició com del mateix govern posaven a punt els seus estudis sobre el compliment o incompliment del Pacte de la Moncloa, sobre el qual s'anava a desenvolupar de manera especial la sessió. Al capdavant, tanta activitat no serviria gairebé per res...

Dos dies abans, el vice-president del govern, Abril Martorell, havia fet públic un document en el qual reiterava l'opinió del govern sobre el desenvolupament del Pacte. És a dir, que s'estava complint tot allò que contenia i que, per tant, no eren justes les queixes de l'oposició. Alhora, traçava un quadre optimista de la situació econòmica afirmant que els seus índexs —inflació, déficit exterior i desocupació— s'estaven reduint. Era tot un avenç d'allò que seria després el ple del Congrés.

En aquesta mateixa línia es desenvolupava aquell. En primer lloc, amb una monòtona intervenció del president Suárez, que va llegir un munt de folis; en segon lloc, amb una altra, més monocord encara,

del seu braç dret, Abril Martorell; i finalment, amb altres no especialment incisives i crítiques —llegiu: no gens crítiques— dels dirigents de l'oposició. ¿Per a què havia servit, doncs, l'emplaçament d'un Parlament al govern? Críticament, caldria dir que per reforçar el president Suárez. Tanmateix, en alguns sectors de l'oposició s'apunjava la importància d'una dada continguda en la intervenció del president: la confirmació d'una doble necessitat, la política de consens i el compliment del Pacte de la Moncloa.

CATALUNYA NO POT PAS ESPERAR

Juntament amb aquest fet, l'atenció política estava centrada en la visita a Madrid del

vingui més directament en les decisions que li concerneixen.

O, amb altres paraules, fer efectiu el règim de pre-autonomia establert fa ja alguns mesos i que, des d'alguns sectors, es considerava realment encallat. Una frase del president de la Generalitat situava el problema en els seus límits precisos: "Catalunya no pot pas esperar la Constitució, el traspàs de serveis de l'Estat o l'Estatut d'autonomia per obtenir el poder polític".

Al costat d'aquestes apreciacions, Tarradellas en feia d'altres no pas menys importants, per exemple referint-se a problemes concrets com l'ordre públic, l'economia o la justícia que, segons ell, encara que no poden negociar-se globalment fins que s'aprovi la Constitució, tenen, tanmateix, matisos que sí que són transferibles al govern de la Generalitat.

DAVANT DEL TERRORISME, DEMOCRÀCIA

Mentrestant, es feia públic un estudi per part del Minis-

El discurs de Suárez: no res de nou.

qui enyoren allò que "amb Franco vivíem millor" i els exegetes del model de la República Federal Alemanya, especialistes en aquesta mena de "mesures", adreçades directament contra les més elementals garanties democràtiques.

El fet originava diferents reaccions dels partits polítics. I així, mentre que Aliança Popular aplaudia la iniciativa governamental i arribava a assenyalar que "la pena de mort haurà de ser mantinguda en els casos que l'acció terrorista causi pèrdua de vides humanes", el PCE insistia en una consideració del problema que, en poques paraules, es sintetitzava en l'eslògan "davant del terrorisme, democràcia". I en aquest sentit, en resposta a una enquesta d'un diari madrileny, el Partit Comunista apuntava que "l'únic mitjà eficaç per bandejar el terrorisme i que evita que es desfermi el procés acció-repressió és l'enfortiment del sistema i de les institucions democràtiques..."

LA CLASSE OBRERA CONTRA L'ATUR

D'altra banda, destacava la participació del moviment obrer espanyol en allò que s'ha anomenat "eurovaga". És a dir, la vaga general durant una hora, convocada als països de l'Europa occidental per la Conferència Europea de Sindicats contra el fantasma de la manca de feina, que fereix en aquests moments sis milions de treballadors dels països de la Comunitat Econòmica Europea.

A nivell de tot l'Estat, se su-

maven a aquesta acció uns cinc milions de treballadors, convocats unitàriament per Comissions Obreres i UGT en una crida en la qual, de més a més, posaven l'accent sobre qüestions específiques de la classe obrera espanyola. Entre elles, la necessitat de retornar al moviment obrer el patrimoni sindical, que s'aprovi un estatut dels treballadors i que s'engegui una normativa realment democràtica sobre l'acció sindical a l'empresa.

Uns dies abans, ambdues centrals sindicals qualificaven d'irrisori i inacceptable el nou salari mínim de 548 pessetes, aprovat pel govern en una política que denunciaven com "de fets consumats". I uns dies després, s'anunciava la puja d'alguns preus com els de la llet, del tabac i els col·legis privats. El panorama, doncs, per a la classe obrera espanyola, no s'ha aclarit precisament: aquests dies en els quals, d'altra banda, un cent mil metal·lúrgics es manifestaven pels carrers de Madrid en suport del seu conveni col·lectiu provincial.

En fi, mentre tots aquests fets s'esdevenien, arribava a Madrid el general Georges Blanchard, cap de grup d'exèrcit central de l'OTAN, el president de la comissió de defensa del Senat, Alberto Ballarín, subratllava que "cal fer un esforç important a favor de les forces armades si volem arribar a l'OTAN" i el Govern Civil de Madrid imposava fortes sancions a vint militants de "Fuerza Nueva" per una suposada agressió al mateix ministre de l'Interior, Martín Villa.

No res de nou

Res de nou no ha aportat el discurs del president Suárez davant les Corts. Ningú, és cert, no n'esperava gran cosa, però fins i tot així ha decebut: una hora llarga de vaquetats i inconcrecions. De manca d'explicacions, també, de la crisi ministerial del mes de març, que havia provocat el "ple històric" del Congrés. La conclusió principal del discurs presidencial seria aquesta: res no canviarà en aquest país fins que no s'aprovi la Constitució. Ni progressos importants en les autonomies o pre-autonomies, ni canvis en la composició del govern, ni modificacions substancials de la política governamental. Això sí, afirmacions clares i explícites sobre la necessitat d'una política de consens. Afirmacions positives que ho serien més si allò que va dir el vice-president Abril Martorell en la mateixa sessió de Corts —"El govern ha complert els Pactes de la Moncloa"— no fos, per ser benevolents, una veritat a mitges.

Una veritat a mitges: els Pactes de la Moncloa s'apliquen amb retard i parcialment. I, en allò que més afavoreix els interessos dels treballadors, ni poc ni molt. Malgrat l'optimisme verbal del substitut del senyor Fuentes Quintana, que, si més no, té plena raó en un punt: en denunciar la demagogia dels qui pretenen establir una correlació entre democràcia i crisi econòmica.

Però, en fi, tant el discurs del senyor Suárez com el del senyor Abril Martorell no han aportat res de nou. Ha estat una ocasió perduda.

Cinc milions de treballadors espanyols han participat en allò que s'ha anomenat "eurovaga" (Foto de Jordi Morera)

treball

REDACTORS
I
COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Toni Albert, M. d'Amposta, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castillo, Enric Cerdà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Txiki Laorden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Olaguer, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús María Rodés, Marta Rosés, M.F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Vallverdú, Rodrigo Vázquez Prada, Pau Verrié, Pere Vila. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Girona, Enric de Gràcia, Angel Lacalle, Manuel Luís, Josep Quintanas, E.J. Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confecció: Jaume Ribé.

Fotografies: J. Civit, Jordi Morera, E. Quintana, Jordi Soteras Jr.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat: Vallespir, 171, baixos Barcelona, 14 Telèfons: 2306043 3212195

Edita: PSUC
Imprès a Ingemesa
Dipòsit legal: B 16948-77

president de la Generalitat, Josep Tarradellas, i en les seves entrevistes amb el Rei i els membres del govern. Una visita de la qual el president de la Generalitat donava compte en una roda de premsa on, sense explicar literalment el contingut de les seves reunions, posava sobre la taula l'objectiu fonamental de totes elles: fer possible que Catalunya inter-

teri de l'Interior d'un paquet de "mesures antiterroristes". Entre elles, la intervenció de converses telefòniques, la violació de la correspondència, l'allargament dels terminis de detenció preventiva i els esbolicaments domiciliaris sense un manament judicial exprés...

És a dir, tot un pomell de mesures que farien feliços els

El dit a l'ull

Madrid, Madrid, Madrid

Antonio Machín planteja el dilema en una de les seves cançons més lúcides: "Yo no puedo comprender / como se puede querer / dos mujeres a la vez... / y no estar loco, y no estar locooco."

L'ull ens fuig, desorbitat, en sentit antagònic, amb la follia de l'espectador d'un set-ball decisiu: Barcelona-Madrid, Barcelona-Madrid. L'Honorable és allà (quan escrivim aquests mots), el Barça decideix allà el futur de la nació, les Corts són allà i els polígons, decidits fraudulentament allà, són aquí.

Allà-aquí, allà-aquí, esquizofrèncics de capitalitat, vivim enmig d'una angúnia constant, culpables, convençuts que ens trencaran amb brutalitat de suplici. El pont aeri, la Nacional II, símbols crònics de la crònica subordinació, ensutzen les quatre barres i ens recorden quins són els nostres poders autonòmics.

¿Serà possible que algun dia el nom de Madrid no ens crispi? ¿Que ens despertem sense malsons, disposats a preguntar plàcidament (¿aquí, a qué hora dan café?) com van les coses per Ma-

drid? ¿O seguirem comprovant que els representants del gran capital aconseguen dels Walker madrilenys que siguin aprovades obres impopulars i que garanteixin la destrucció de Catalunya —nova referència al polígon de Sant Joan Despí— contra el consens general a Catalunya?

Com els altres amics madrilenys, sap l'amic Pancho que quan diem Madrid ens referim a un concepte que voldríem entelèquia abstracta, no als digníssims ciutadans de la plaça de Jesús del Gran Poder o de Vallecas.

No sabem el balanç de la setmana catalana a Madrid: i si el-més-que-un-club ens obligarà a seguir patint fins a un València-Barça, matx fraternal de Països Catalans. No sabem quin regal ens porta l'Honorable ni quins serveis ens seran atorgats. No sabem quin ha estat el balanç parlamentari a les Corts. Caminem, tanmateix, coll-torçats, amb torticoli, amb ulls badats, fits a Madrid. Cosa que no ens impedeix saludar-te fraternalment en el teu nou viatge a Barcelona, company Santiago. (Les coses bones... vénen de Madrid.)

La setmana a Catalunya

Tarradellas, a la recerca de majors poders

L'interès informatiu s'ha centrat en diversos fronts. D'una banda, el viatge a Madrid del president de la Generalitat, Josep Tarradellas, a la recerca d'un major poder real per a la nostra institució preautonòmica. També els probables reajustos que han de donar-se en el camp del centre i centre-esquerra de Catalunya, i l'èxit assolit per la jornada del 5 d'abril convocada a escala europea. És clar que un altre dels grans temes de la setmana ha estat el desenvolupament i conseqüències de la Conferència Nacional del PSUC. Però els dos darrers els abordem amb profunditat a d'altres pàgines de TREBALL.

A l'hora de tancar l'edició del nostre setmanari el president Tarradellas ha celebrat ja a Madrid diverses entrevistes a alt nivell que, sens dubte, es perfilen com molt importants. Destaquem l'audiència concedida a Josep Tarradellas pel Rei, l'entrevista amb el president del govern, amb el vicepresident per a Afers de la Defensa, i amb altres membres del gabinet lligats d'una manera o altra amb el futur traspàs de serveis a Catalunya. De tota manera, la principal de les reunions —la segona entrevista del president de la Generalitat amb el cap del govern espanyol—

no s'havia produït encara en tancar aquesta edició de TREBALL, i està previst que se celebri divendres. Es tractarà, d'alguna manera, de fer un repàs de la situació de l'Estat i del govern, sense que calgui descartar la possibilitat que s'adoptin algunes mesures concretes sense haver d'esperar el traspàs de serveis. La visita del president Tarradellas a Madrid ha de servir per accelerar les competències de la Generalitat. En una roda de premsa el propi Tarradellas afirmaria que "Catalunya no pot esperar que s'aprovi la Constitució perquè la Generalitat tingui un contingut. El Govern pot posar-hi remei mitjançant uns decrets llei, cosa que no és fàcil, però tampoc impossible. Les coses fàcils, a mi, m'espanten, perquè després també són fàcils de destruir. Cal treballar amb rigor, però sense precipitacions." De tota manera un

leit-motiv de Tarradellas durant el seu viatge a Madrid ha estat l'afirmació que "jo no he vingut a Madrid a demanar res. Ells (el govern) són els qui m'han de plantejar el que pensen de Catalunya".

Tot i les tensions que un tema tan cabdal com la preautonomia de Catalunya pot produir a nivell governamental i de l'aparell de l'Estat, no hi ha dubte que el desenvolupament de les coses a Catalunya és la pedra de toc que donarà la justa mesura de les possibilitats dels processos preautonòmics empesos des d'UCD. L'optimisme i la moderació de les paraules del president de la Generalitat, subratllant la voluntat d'entesa entre Catalunya i la Monarquia, fent referències més o menys explícites a la unitat d'Espanya i fins i tot amb certes crítiques a determinades actituds presents a Euskadi, podrien jugar a favor dels sectors governamentals que veuen en la preautonomia de Catalunya una experiència-pilot, per dir-ho d'alguna manera, que cal desenvolupar a fons. En aquest sentit, els esforços del partit governamental, UCD, a Catalunya, van encaminats a "rentar-se la cara". La presumible aliança d'UCD amb el nou partit Unió de Centre de Catalunya (UCC) tendirà, sens dubte, a accentuar la línia autonomista moderada del partit.

Intentar fer un balanç ara

del viatge del president de la Generalitat sembla encara temerari. Per poca sensibilitat política que demostrï el govern, el viatge ha de rendir fruits. És possible, però, que no es tracti de qüestions espectaculars o que no siguin mesures immediates. Però continuen essent vigents les paraules del senador Josep Benet —públicament compartides pel president Tarradellas— en el sentit que un retorn amb les mans buides podria produir una frustració i una radicalització que no és bona ni desitjable per Catalunya ni per Espanya. Objectivament parlant, el viatge del president de la Generalitat té una gran importància per al nostre país i la recuperació de les seves institucions.

EL CENTRE BULL

El centre està a Catalunya en plena ebullició. La setmana passada era presentat a Barcelona un nou partit de centre-dreta, Unió del Centre de Catalunya (UCC), format sobre la base de Centre Català, separats d'Unió Democràtica de Catalunya i altres grups. El president n'és el diputat Carles Güell de Sentmenat i el secretari, Joaquim Molins, que havia ocupat el mateix càrrec a Centre Català. El nou partit es defineix com la voluntat de ser una alternativa al marxisme, i s'aboca clarament per la defensa del model econòmic vigent a l'Europa Occidental. Definit com un "partit nacional",

Tarradellas amb els ministres Abril Martorell, Martín Villa i Lavilla: un viatge espectacular els resultats del qual no són, ara com ara, gran cosa.

UCC és en contra, en canvi, de posicions "nacionalistes" com les de Convergència Democràtica de Catalunya, formació amb la qual, no obstant, vol arribar a diversos nivells d'acord. Element característic del nou partit és la seva voluntat de col·laboració i entesa amb UCD, sense que calgui descartar, a més o menys llarg termini, una total integració. En aquesta operació queda "despenjat" especialment un grup, Unió Democràtica de Catalunya, que corre el risc d'un aïllament fatal. La reacció dels demòcrata-cristians catalans no s'ha fet esperar, amb una proposta de "federació" amb Convergència Democràtica de Catalunya, Esquerra Demo-

cràtica de Catalunya i Esquerra Republicana, amb la qual cosa UDC assumeix una posició més a l'esquerra d'allò que li pertoca en funció del seu electorat. De tota manera, no sembla pas que Convergència Democràtica de Catalunya estigui ara com ara disposada a un acord d'aquesta mena, almenys si ha de situar-se en un "pla d'igualtat" en relació amb partits o grups amb menor volum i incidència. L'estratègia de CDC sembla ara condicionada per la seva eventual presència al govern de l'Estat. Les lloances de Jordi Pujol i Miquel Roca al discurs del president Suárez —en contra de l'opinió gairebé unànime de la resta de grups parla-

mentaris— arran del discurs pronunciat el dia 5 davant el Congrés, podrien interpretar-se com un símptoma de les posicions cada cop més coincidents entre la majoria governamental i Convergència. En aquest cas, evidentment, l'entesa no passaria amb UDC i Esquerra Republicana sinó amb UCD i amb la ja esmentada Unió del Centre de Catalunya. També l'abandó de CDC de les comissions municipals de partits podria interpretar-se com un progressiu allunyament de l'oposició per anar-se situant cada cop més en àrees pròximes a l'antel·la del poder.

CARLES FORTUNY

filars prim

per RAFAEL RIBÓ

De pactes enlaire

Sens dubte l'únic aspecte realment positiu del discurs del president del govern, Adolfo Suárez, pronunciat dimecres passat a les Corts, és la insistència en la política de consens com a únic camí vàlid en aquesta etapa de transició. Però precisament un dels instruments més importants d'aquella política, el Pacte de la Moncloa, no és utilitzat com cal. Hi ha, malgrat les detalladíssimes explicacions del govern, una exasperant lentitud en l'aplicació del Pacte de la Moncloa. Es produeixen dilacions i llacunes que buiden de contingut l'allau de xifres i estadístiques justificatives. I, sobretot, no hi ha un real control, ni polític ni parlamentari, de la forma, ritme i contingut de l'aplicació del Pacte.

Els Pactes representaven un primer pas de consens en la direcció que nosaltres apuntàvem ja des del juny, malgrat que no eren, ni de bon tros, la solució definitiva dels problemes polítics i econòmics. Era un primer pas cap a la sortida, era el començament, era l'única alternativa i possibilitat democràtica en moments tan difícils i en ple procés de construcció d'una democràcia.

Però signar els Pactes no era suficient. Calia que es complissin. Calia que els acords elaborats i acceptats per les forces parlamentàries de tot l'Estat espanyol s'annessin traduint en normes legislatives que endeguessin la seva posta en pràctica. És així que, just després de la seva signatura, es parlava en aquest mateix espai de "tocar de pactes a terra" per tal d'advertir contra possibles triomfalismes d'aquells qui creguessin que la signatura dels Pactes ja representava haver aconseguit tot el que s'hi deia.

Ara, amb alguns mesos de perspectiva, podem dir que continuant amb aquells símbols, estem en molts aspectes de

"pactes enlaire". La nostra política, una política de sortida justa de la crisi i de progressiva consolidació de la democràcia, es basava i encara es basa en el principi de concentració i corresponsabilització de les forces democràtiques, principi que havia quallat en els Pactes. Si aquests no es complien, la nostra política quedava en fals. És per això que hem d'estar contínuament atents al seu compliment i hem d'impulsar totes les mobilitzacions necessàries per anar imposant la seva transformació en normes de govern. Precisament per això el Partit Comunista d'Espanya, poc abans que Suárez s'adreces al ple de les Corts, va publicar un report-denúncia de l'incompliment dels Pactes de la Moncloa que ha de ser una eina valuosa en mans de totes les organitzacions democràtiques per tal de reforçar des de qualsevol nivell la nostra política.

A Catalunya tenim un exemple ben proper i concret de "pacte enlaire" com és l'empresonament de quatre "Joglers" condemnats per la jurisdicció militar. Els Pactes parlen de la unitat de jurisdiccions i de la revisió del Codi de Justícia Militar per restringir el seu àmbit d'aplicació a delictes que, per raó de lloc o de persona, siguin estrictament militars. També és important assenyalar, com fa aquell report, l'incompliment pel que fa a qüestions estrictament polítiques en matèria d'ordre públic.

Per anar col·locant progressivament els Pactes, del dret, al seu lloc, és necessari mantenir l'esforç i el protagonisme de totes les forces polítiques populars. Entre l'operació anomenada de la "gran dreta" i les falses alternatives de l'esquerra, si volem evitar la polarització creixent de la nostra societat, hem de lluitar per obligar tothom a prendre part en la tasca col·lectiva de govern.

Fora de Catalunya —concretament a París— però connectada vivament, encara, amb la realitat catalana, ha destacat, aquesta darrera setmana, la roda de premsa d'Albert Boadella i Ferran Rañé. Els Joglers, encara. (Foto d'Enric Quintana)

López Raimundo i Benítez Rufo a la presidència

Un debat democràtic. Aquesta ha estat la característica principal de la I Conferència Nacional del PSUC, reunida el cap de setmana passat a Barcelona. Un debat democràtic en el qual van aparèixer amb força coincidències gairebé unànimes sobre la caracterització de la situació política i les propostes comunistes avui, divergències no substancials quant a la conformació de l'estratègia "eurocomunista" per al nostre país i tensions a l'hora de definir el caràcter del partit, expressades prou clarament en dues votacions relatives a la inclusió o no del mot "leninista" en la caracterització del partit i de les seves fonts d'inspiració, votacions que es van resoldre en un sentit contradictori. La Conferència es va dividir en aquest punt, aprovant en els altres, amb esmenes de major o menor significació, les tesis i els estatuts elaborats pel Comitè Central del PCE davant el seu novè Congrés, que tindrà lloc els dies 18 al 23 a la capital d'Espanya.

La I Conferència del PSUC: un debat democràtic

Moltes esmenes, sobretot de forma, a les tesis del PCE

Un debat en plena democràcia

La Conferència va començar amb una intervenció del president del PSUC, Gregori López Raimundo, que va destacar la presència de Manuel Benítez Rufo, diputat del PCE per Sevilla, i de Santiago Carrillo, que subratllava, va dir, el caràcter de les relacions entre el PCE i el PSUC, i va posar èmfasi a assenyalar la identitat fonamental de les tesis del PCE, que s'anaven a discutir, amb el programa i els estatuts aprovats al IV Congrés del PSUC, "que seran, a més de les esmenes que aquí aprovem, una contribució al Congrés del PCE".

Aquestes comissions eren sis: la primera, per discutir les tesis de la 1 a la 5; la segona, per a la tesi 6; la tercera, per a les tesis de la 7 a la 10; la quarta, per a les tesis de la 11 a la 14; la cinquena, per a la tesi 15, i la sisena, per als Estatuts.

Les comissions van discutir el matí de dissabte les diferents tesis i van prendre, en la major part dels casos per unanimitat o per ampla majoria, els acords que havien de sotmetre, hores més tard, al plenari. Aquest va escoltar els portaveus de cada una de les comissions i va votar, en les sessions de dissabte a la tarda i diumenge al matí, les dife-

A continuació, va ser apro-

Tot el Comitè Executiu va votar "no" a una esmena sobre la tesi quinzena

vat el reglament de la Conferència, amb 17 vots en contra i 6 abstencions, i, amb 20 vots de diferència, va ser rebutjada una esmena que proposava que el Comitè Executiu no intervingués directament al plenari en defensa de les seves posicions. Això immediatament abans que el secretari general del PSUC llegís un informe del Comitè Executiu, al qual ens referim en aquestes mateixes pàgines.

Després, Benítez Rufo va saludar els delegats de la Conferència en una llarga intervenció i es va suspendre el plenari perquè els delegats, agrupats territorialment, anomenessin o ratifiquessin els seus portaveus a la comissió de candidatures que havia de proposar els delegats al Congrés del PCE i elegissin els presidents i secretaris de cada agrupació territorial, així com els seus diferents portaveus a les comissions de discussió de les tesis.

rents esmenes presentades, molt nombroses, especialment a les tesis sisena i als Estatuts. Diumenge a la tarda, el portaveu de la comissió de candidatures va presentar a la Conferència, i aquesta va aprovar, la llista de candidats a delegats titulars i suplents al Congrés del PCE. Andreu Claret, que feia les funcions de portaveu, havia proposat una llista de 267 candidats formada amb els 116 membres del Comitè Central, els secretaris polítics de les organitzacions de més de 300 militants i de les agrupacions d'empresa amb un nombre d'afiliats superior a 75, així com un total de 89 dirigents del partit i dels moviments de masses, 18 dels quals són camperols. La llista de suplents, també aprovada, inclou 62 noms, corresponents a quadres del PSUC que anirien al Congrés substituint aquells delegats que no poguessin assistir-hi, d'acord amb els diferents comitès del partit.

Gairebé unanimitat, excepte en la tesi 15

La I Conferència Nacional del PSUC va prendre posició sobre les tesis del PCE davant el seu novè Congrés, en la majoria dels casos en el sentit proposat per

les comissions, que, també en general, tot i assenyalant deficiències en les tesis tal com estaven formulades n'havien acceptat els plantejaments generals.

TESI 1. CARACTERÍSTIQUES DE L'ACTUAL PROCÉS DE CANVI

Quant a la tesi primera, la Conferència va aprovar una esmena global que assumia l'informe del Comitè Executiu del PSUC i, concretament, la constatació que no s'ha produït la ruptura democràtica, "de la qual la formació del Govern provisional n'era un element imprescindible que condicionava tots els altres". "La tesi —diu l'esmena aprovada— fa una caracterització triomfalista i poc rigorosa del procés de canvi. En aquest sentit, per exemple, consideràrem convenient en una nova redacció, substituir l'expressió 'ruptura democràtica' per 'canvi democràtic' i demana suprimir el paràgraf on s'explica el canvi a la formulació "ruptura pactada".

L'esmena considerava necessari també raonar acuradament la intervenció dels aparells d'Estat i de les forces reformistes en el procés de canvi, en la mateixa línia de l'informe del Comitè Executiu del PSUC, "així com introduir una anàlisi econòmica i una caracterització, si més no general, de la crisi de la societat espanyola".

L'esmena anava, doncs, en la direcció de no acceptar que la ruptura s'hagués produït però no acceptava tampoc que ens trobéssim davant un mer procés reformista, sinó davant un procés de canvi. Un paràgraf de la resolució aprovada és prou significatiu: "El procés de canvi democràtic arrenca de l'estructura del règim franquista, la qual cosa dona avantatges a les forces oligàrquiques, però estem en plena lluita per l'hegemonia d'aquest procés".

Va ser aprovat per unanimitat.

TESI 2. LA POLÍTICA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL

La Conferència va aprovar, també, aquesta tesi, per unanimitat, amb tres esmenes:

Una per la qual s'introduïa un paràgraf recordant "la nostra història de lluita i de combat com una forma d'autenticació de la política que hem practicat i practiquem".

Una altra, introduint, allà on diu que dels cinc punts del Pacte per la Llibertat quatre s'estan plasmant, que aquesta plasmació es fa de forma contradictòria.

I una darrera que proposava canviar la formulació del text de la tesi "que la lluita de classes transcorri per camins de llibertat i tolerància" per "que la lluita de classes avanci per camins de llibertat i democràcia".

TESI 3. LA POLÍTICA DE CONCENTRACIÓ

La Conferència va aprovar,

unànimement, partir "de l'acceptació global de la política de concentració definida en la tesi III" però va suggerir-ne un nou redactat que evités el conjuntalisme i que reflectís les idees del document del Comitè Executiu del PSUC "en els aspectes que enriqueixen les formulacions de les tesis". El ponent havia recordat

com a exemples que justificaven la nova redacció "la manca de rigor crític respecte a la política de la UCD, les insuficiències en el tractament de la relació entre la lluita parlamentària i lluita de masses" i les debilitats en la referència al paper del PSOE.

També van ser aprovades algunes esmenes de detall.

TESI 4. ELS ACORDS DE LA MONCLOA

Quant a la tesi 4, l'acord unànime va ser la proposta d'una nova redacció, "no pas perquè no compartim la caracterització que fa del significat dels acords de la Moncloa, sinó perquè creiem que en el text definitiu que es proposi al Congrés del PCE cal incorporar-hi un balanç del compliment o incompliment dels Pactes de la Moncloa, així com un apartat que reculli allò que es diu a l'informe del Comitè Executiu", relatiu a la necessitat de "mesures a mig i llarg termini que permetin una transformació irreversible del sistema productiu" i de la mobilització responsable del poble per tal d'aconseguir que els acords es compleixin.

TESI 5. GOVERN DE CONCENTRACIÓ

La tesi 5 va ser acceptada per tots els delegats a la Conferència, que van aprovar

també aconsellar que es tingui en compte les recomanacions fetes a les tesis anteriors.

TESI 7. LA POLÍTICA SINDICAL DEL PCE

Aquí hi hagué un acord global —un vot en contra i una abstenció— amb la tesi, si bé es cregué convenient afegir-hi el plantejament de l'informe del Comitè Executiu del PSUC relatiu al significat de les eleccions sindicals, "que han configurat CCOO com el sindicat majoritari, la qual cosa representa un seriós suport de la classe obrera al caràcter socio-polític de l'activitat sindical", a la necessitat del Codi de Drets i Obligacions dels Treballadors i a l'exigència que siguin plenament garantits els drets sindicals.

"Caldrà assenyalar —diu la resolució aprovada— la importància fonamental que en la unitat sindical té la unitat per la base, i, en ella, la unitat d'acció". I assenyalava també: "No se'ns escapen les dificultats que existeixen en el moment actual per pronunciar-se sobre el problema de la sindicació dels tècnics i dels professionals. Però la nostra pròpia experiència ens recomana trobar fórmules que, sense tancar el debat, pressuposin una orientació nascuda del nivell de les realitats actuals i oberta a les experiències en curs."

Passa a la pàgina següent

El Comitè Executiu en ple presideix la Conferència (Fotos Jordi Morera)

La via al socialisme

La Comissió que va examinar la tesi 6 va presentar a la Conferència un total de nou esmenes i el seu portaveu, Agustí Daura, va llegir unes "puntualitzacions al procés congressual del PCE" i va valorar positivament, alhora, el document del Comitè Executiu del PSUC, que destacava la necessitat d'enfortir el mètode de direcció col·lectiva del partit.

La primera de les esmenes demanava que s'abandonés, per confusió, l'expressió "hegemonia de les forces del treball i de la cultura" i parlar d'"hegemonia de la classe obrera dins de l'aliança de les forces del treball i de la cultura".

"Aquest paper hegemònic —diu l'esmena aprovada— s'ha d'entendre com a influència cultural, basada en la difusió de les idees i els valors socialistes entre les masses, la impregnació, de gran part de la societat, de concepcions noves, la conquesta d'una àmplia adhesió al projecte de canvi social. Però aquesta conquesta d'una àmplia adhesió no s'ha de veure com el resultat d'un simple treball ideològic, cultural i propagandístic. És també, i principalment, el resultat d'una lluita constant pels interessos concrets, econòmics, socials i polítics, dels treballadors i de tot el poble, dintre d'una perspectiva socialista."

"L'hegemonia de la classe obrera no s'ha d'entendre de cap manera com a protagonisme exclusiu d'una sola classe o d'un sol partit. S'expressa a través d'una àmplia participació d'un conjunt de classes, de forces socials, de partits polítics i moviments de masses."

Una altra esmena, també aprovada, com totes les presentades per la comissió, subratllava "la importància decisiva que té per realitzar la democràcia política i social una permanent mobilització de masses i el procés d'una pregona democratització de l'Estat i dels seus aparells".

De les altres esmenes, una atorgava "una gran importància a la batalla actual per aconseguir un text constitucional com més democràtic possible, sense renunciar a lluitar més endavant, tant per aconseguir que es desenvolupi a fons, en totes les esferes, el potencial democràtic que la propera constitució pugui incloure, com per millorar-la, fent-ne una plataforma a partir de la qual es pugui abordar la transformació socialista de la societat"; una altra destacava "la necessitat d'una ambiciosa política econòmica de llarg abast que posi seriosament en qüestió l'actual model de desenvolupament. És cas de posar remei urgentment a l'accelerada degradació del medi natural, al saqueig dels recursos naturals i energètics, a la coexistència del malbaratament amb privacions a amplis sectors populars".

I, finalment, per no esmentar-ne d'altres de menor rellevància, dues esmenes significatives. Una, sobre la política energètica, aprovada amb vuit vots en contra i vint-i-tres abstencions, que reclamava la promulgació "d'una normativa legal que estableixi que el finançament, construcció, control i explotació de les centrals nuclears passin al sector públic. En aquest sentit, els comunistes —diu l'esmena— manifestem que mentre això no s'esdevingui, la nostra política estarà en la línia de limitar la utilització d'aquesta font d'energia".

I l'altra, que reproduïm textualment en la part més significativa: "Quaranta anys de política dictatorial ultracentralista no sols no han pogut eliminar les particularitats nacionals i regionals, sinó que han fet sorgir amb un impuls extraordinari el desig d'afirmació i autogovern dels diversos pobles d'Espanya. Aquest desig posa en crisi la tradicional estructura burocràtica i centralista de l'Estat espanyol. Així, avui és impensable una democratització real del país sense el ple reconeixement del caràcter plurinacional del nostre Estat i del dret dels diversos pobles que el componen a decidir els seus propis destins. Els comunistes, alhora que proclamem el dret de cada nacionalitat a l'autodeterminació, propugnem la unió de tots els pobles d'Espanya en un sistema federal. Les característiques d'aquest federalisme es basaran en l'experiència del període d'autonomies en el qual ara entrem; serà un desenvolupament i una superació d'aquest sistema d'autonomies."

A més a més de la 15 i els Estatuts

Les tesis 1 i 6, les més discutides

Ve de la pàgina anterior

TESI 8. L'ALLIBERAMENT DE LA DONA

Respecte a aquesta tesi s'aprova que no es parli únicament de l'alliberament de la dona en una sola tesi, sinó que es reculli aquest problema en cada una de les tesis. S'acordà també recomanar en la nova redacció del text l'explicitació del suport del partit al moviment feminista i al treball de les dones comunistes en el seu si i "acabar amb postures masculistes i amb la discriminació de la dona en el si de les nostres organitzacions".

Les esmenes concretes en la direcció indicada van ser aprovades pràcticament per unanimitat.

TESI 9. POLÍTICA DEL PARTIT AL CAMP

Amb un vot en contra i quatre abstencions es va acordar constatar, respecte a la tesi 9, que "el govern de la UCD continua marginant els camperols, la qual cosa ha provocat darrerament brots de radicalisme en aquest sector. Cal una política de govern per fer participar als camperols en la consolidació de la democràcia i el sanejament de l'economia. En aquest sentit cal que el partit incideixi sobre els governs autonòmics per tot allò que fa a l'agricultura."

En la mateixa línia de la tesi, es va aprovar fer una refe-

rència explícita al problema de la dona pagesa i de la joventut rural, així com al sistema cooperativista i, quant a la Confederació Sindical, la Conferència del PSUC va acordar subscriure la proposta de l'informe d'Antoni Gutiérrez, en el sentit que "cal avançar devers la seva constitució però no amb caràcter immediat. S'entén que aquest és un objectiu en el camí de construir un autèntic sindicat unitari i independent a nivell d'Estat."

La Conferència es manifestà a favor de la sindicació dels jornaleros del camp —els treballadors agrícoles no propietaris— al sindicat de CCOO.

TESI 10. EL PROBLEMA DE LA JOVENTUT

La Conferència assenyalà com un fet positiu la inclusió d'una tesi sobre la joventut. Al mateix temps, constatà les limitacions amb què el tema s'ha abordat a la tesi i que pot explicar el poc encert a trobar una política dels comunistes de cara a la joventut en la nova situació de profunda crisi de civilització que acompanya la greu crisi econòmica i tot el procés democràtic del nostre país.

"El text de la tesi —va dir el ponent— és insuficient i no ajuda a situar quina ha de ser aquesta política". Per això es proposà de substituir-lo pel contingut de l'informe del Comitè Executiu del PSUC sobre les tesis. Es tractava de "situar la problemàtica de la joventut com una qüestió fo-

ramental de la política del PCE, tant pel que fa al seu ajut a la UJCE perquè es converteixi en un autèntic moviment de masses, com per buscar vies de reflexió i de debat que facin realitat el gran repte d'incorporar la joventut a la lluita pel socialisme."

TESI 12. ELS PROBLEMES CIUTADANS

La comissió encarregada d'estudiar la tesi en proposà un nou redactat. El nou text, aprovat amb dos vots en contra, assenyalà els desequilibris territorials a què ens han conduït la dictadura i els monòpolis, així com els enormes costos socials que han hagut de suportar les classes treballadores i mitjanes, en especial la classe obrera i la població d'origen camperol, que ha hagut d'emigrar dels seus llocs d'origen. "L'altra cara —diu el text— és el despoblament de províncies i comarques i la degradació de la vida als petits municipis. Un altre element d'una gran gravetat és la degradació del medi ambient i la multiplicació dels problemes ecològics."

"El marc territorial és l'organització social del consum, on es donen formes de sobreexplotació o explotació indirecta. El salari indirecte o social dona lloc a nous fenòmens d'explotació en la mesura que les classes populars no veuen satisfetes les seves necessitats de reproducció de la força de treball. Aquesta sobreexplotació és possible per la expropiació política de les

classes populars en l'àmbit del poder local, especialment greu a Espanya durant el període franquista. La crisi territorial i urbana ha portat símptomes greus de desorganització social i insolidaritat cívica, amb manifestacions diverses: comportaments especulatiu, atomització de les relacions socials, fenòmens de violència, desarrelament de la joventut, abandó dels vells, etc.

Borja va presentar un nou redactat a la tesi dotzena (Fotos Jordi Morera i arxiu)

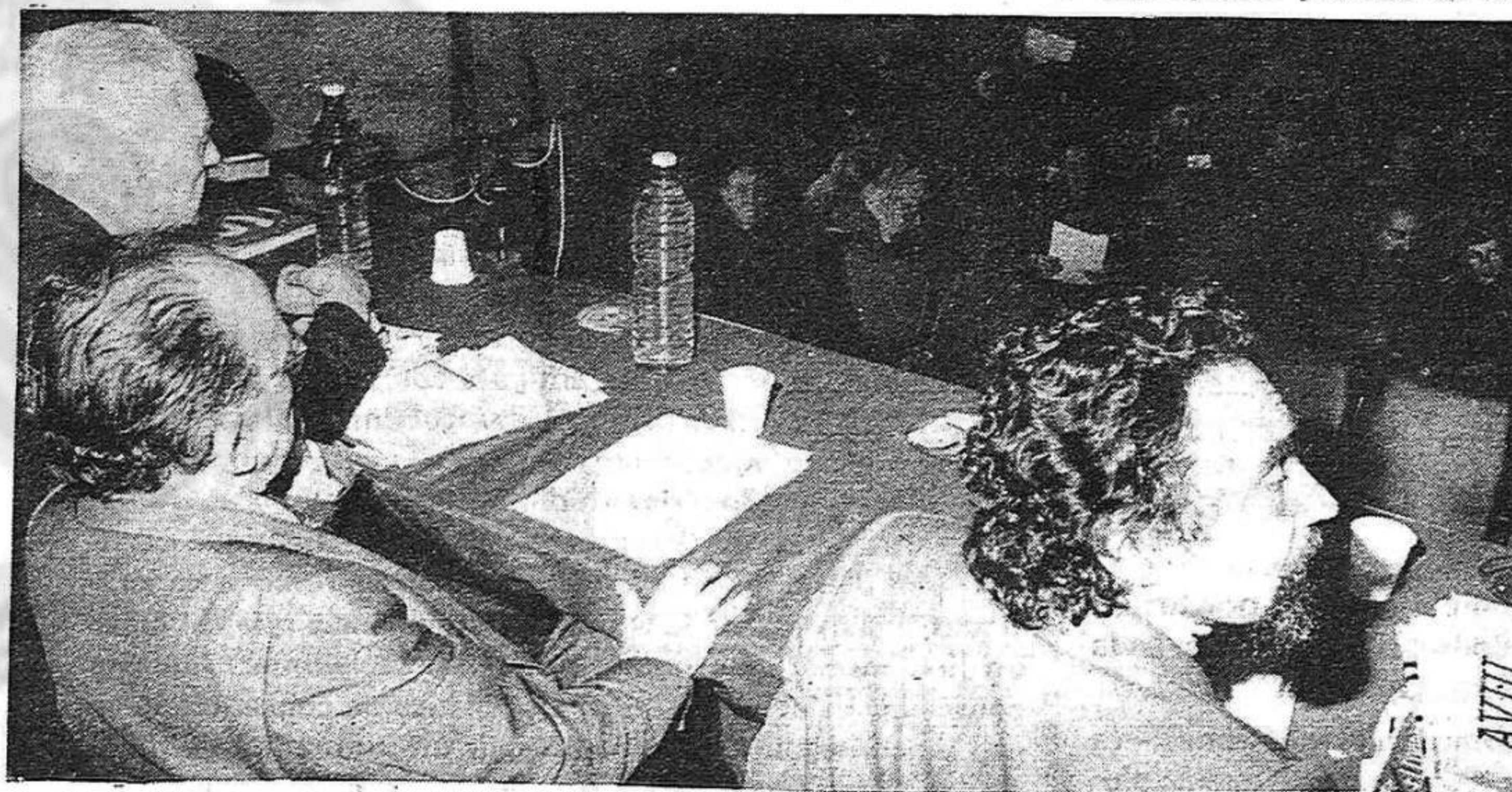
"La responsabilitat política directa de la gestió territorial la tenen els òrgans de l'Estat a nivell local, especialment els ajuntaments. Els ajuntaments del franquisme, que han perdurat fins avui, formen el lligam de l'Estat que és més urgent de canviar en relació amb la solució d'aquests problemes. Ajuntaments que es caracteritzen per la seva manca de representativitat, el seu presidencialisme, dependència, burocratisme, incompetència, corrupció, manca de relació amb els ciutadans i submissió als interessos particulars."

"La democratització de la política local és avui una qüestió clau. El punt de partida no pot ser altre que la celebració d'eleccions municipals com més aviat millor. Els ajuntaments democràtics han de ser representatius, autònoms, descentralitzats, oberts al control i a la participació populars, honestos i eficaços. Cal una nova organització política-administrativa de l'Estat en el sentit de promoure les autonomies de les nacionalitats o regions, així com la descentralització a nivell local. En aquest sentit és necessari democratitzar i donar poders reals a les diputacions i també posar en qüestió l'actual divisió provincial. A moltes zones d'Espanya la comarca pot ser l'àmbit intermedi més adequat."

"Els moviments populars i ciutadans han demostrat la capacitat reivindicativa de les classes populars pel que fa a les seves condicions de vida, la seva aspiració de reconstruir un teixit social organitzat que faci possible la vida col·lectiva, i han estat també una expressió de la lluita cívica i democràtica enfront de la dictadura i el centralisme."

Ribó, defensor de les esmenes a la tesi 11

Carrillo, entre López Raimundo i Gutiérrez Díaz, a la presidència de la I Conferència Nacional del PSUC

Tesi 11: la política cultural i educativa

La tesi 11 va ser, també, aprovada globalment amb esmenes que van fer la unanimitat. Les esmenes aprovades són les següents:

àmbit i genera una determinada superestructura política en la qual els comunistes hauríem de donar les nostres alternatives."

* Fer una reelaboració en tot allò que fa referència a la terminologia nacional. Tal com diu l'informe del Comitè Executiu del PSUC "els elements que configuren les diverses nacionalitats i pobles de l'Estat espanyol no són exclusivament culturals; tenen un caràcter sociològic, històric i econòmic que emmarca la lluita de classes en el seu

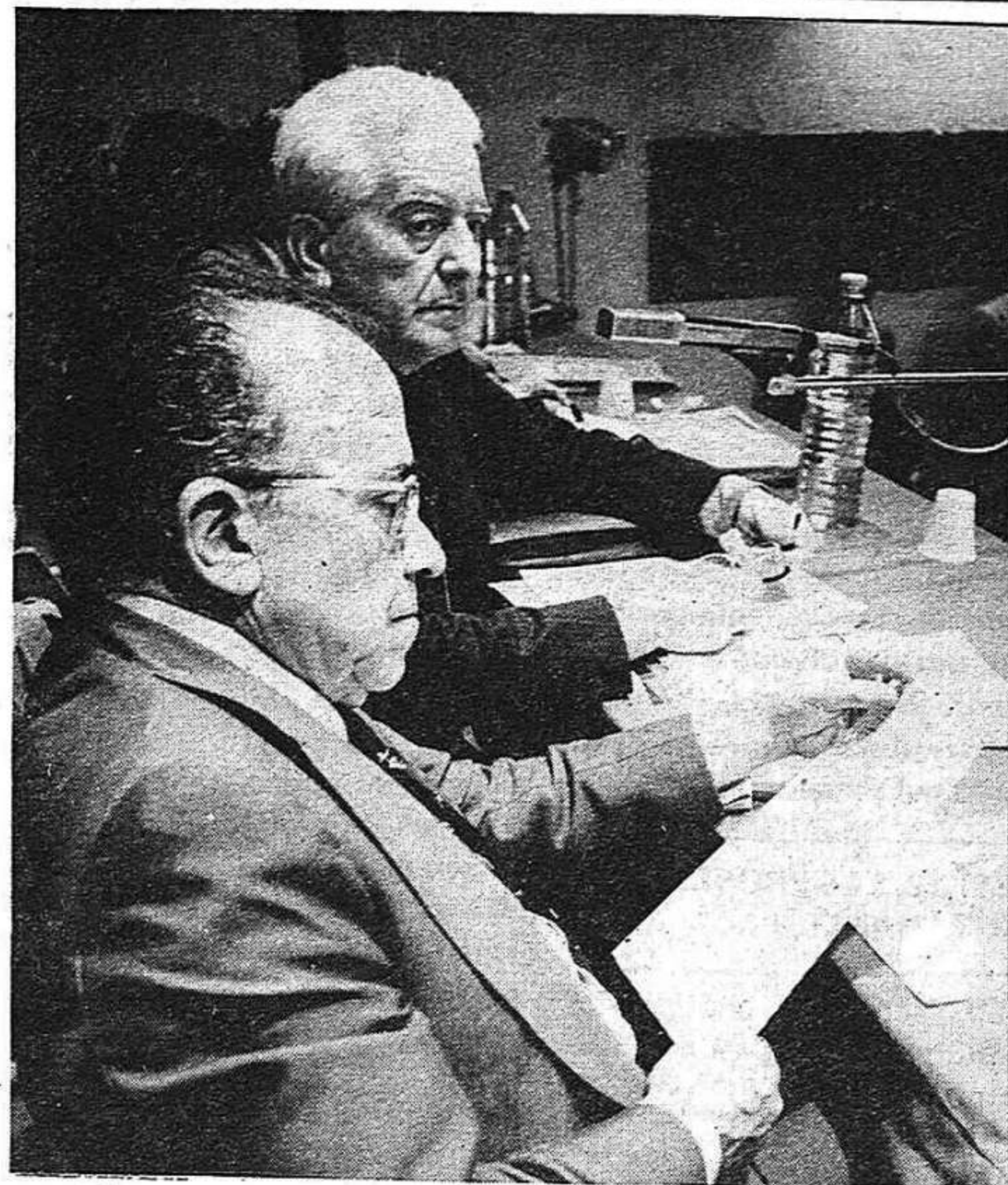
* Canviar el redactat on es parla dels drets culturals dels pobles d'Espanya pel text següent: "El principi del dret igual de tots els pobles d'Espanya a desenvolupar autòmicament la seva vida cultural i el seu sistema educatiu a tots els nivells, i a la plena i lliure utilització de la seva llengua, literatura i continguts nacionals i regionals, amb institucions pròpies que facin

efectiu aquest desenvolupament i permetin resoldre, sobre una base democràtica, els problemes derivats de l'opressió històrica sobre aquelles comunitats."

* Introduir un paràgraf del Programa del PSUC que diu així: "El PSUC valora de manera expressa l'actitud i la posició d'amplis sectors de cristians que, a partir de la seva fe, lluiten per la construcció real de valors genuïnament evangèlics, de profunda ressonància històrica, com els de llibertat, igualtat, justícia, veracitat, etc. En aquest con-

text, la participació creixent de cristians que expressen la seva opció pel socialisme —juntament amb d'altres forces socials de cultura diversa— suposa, en un país de tradició cristiana conservadora i obscurantista, un fenomen nou d'incidència positiva en el desenvolupament dels autèntics valors socialistes."

* Recollir la necessitat de trobar una política educativa i cultural que sigui un instrument contra el masculisme que impregna el contingut i l'organització de la cultura i l'ensenyament.

Ve de la pàgina anterior

Aquests moviments els caracteritzem com a moviments socio-polítics, pluralistes i unitaris, independents de l'Estat i dels partits, amb una finalitat específica. Considerem fonamental que la democràcia desenvolupi i doni funcions més àmplies a la vida associativa.

Altres organitzacions socials (culturals, esportives, cooperativistes, etc.) han de participar també en tot aquest moviment. Especial èmfasi mereix la conveniència que el moviment obrer intervingui també en aquesta problemàtica i que les centrals sindicals hi participin.

"Els comunistes hem de contribuir a desenvolupar l'organització de la societat a tots els nivells. No som partidaris de reduir la vida política.

"A cada nivell de vida social s'han de desenvolupar formes d'organització col·lectiva, perquè una societat democràtica és aquella que s'organitza sobre la base d'instàncies representatives, pluralistes, d'escrupolós funcionament democràtic.

"Aquest és el fonament de la democràcia de base que permet impulsar un procés de transformacions socials, econòmiques i culturals."

Tesi 15 i Estatuts

Dues votacions contradictòries

L'atenció principal de la Conferència del PSUC va girar entorn de la proposta d'Estatuts i la tesi 15, textos sobre els quals es van produir dues votacions contradictòries. Fins aleshores les esmenes havien "passat" sense dificultats, per unanimitat o majoria aclaparadora i pràcticament sense debat. Hi havia hagut debat, és cert, a les comissions, sobretot a les de les tesis primera (situació política actual) i sisena (l'estratègia del partit), però no al plenari, al qual les comissions havien presentat les seves esmenes a partir de la unanimitat, en molts casos, dels seus membres i a partir, generalment, de les idees expressades en el document del Comitè Executiu que havia presentat Gutiérrez Díaz. Però a l'hora de discutir la tesi quinzena i la proposta d'Estatuts, les comissions respectives s'havien dividit: una majoria favorable a la inclusió, en la tesi i els Estatuts, del mot "leninista" en adjectivar el partit o en reconèixer les seves fonts d'inspiració.

Clemente, portaveu de la comissió que havia discutit la tesi quinzena, va explicar al plenari que l'esmena que presentava havia estat aprovada per trenta vots contra tretze i va sotmetre-la a votació del plenari, després que Paco Frutos intervingués en nom de la majoria i Francesc Baltasar ho fes en nom de la minoria de la comissió. L'esmena proposava concretament que constés de manera explícita que el partit es basava en els "principis del marxisme, del leninisme i d'altres aportacions de la pràctica i el pensament revolucionaris". Abans de la votació va intervenir el secretari general del PSUC en el

sentit del document del Comitè Executiu que, en allò que afecta aquesta important polèmica, trobarà reproduït el lector en aquest mateix número de TREBALL. L'esmena va ser derrotada al plenari per deu vots de diferència (97 vots contraris, 87 a favor i 6 abstencions). La votació no aturava, però, la polèmica, que continuava més tard als passadissos, quan ja s'havia acabat la sessió de dissabte a la nit. L'endemà, després d'una reunió improvisada del Comitè Executiu, Gregori López Raimundo va anunciar, abans que parlés Santiago Carrillo (vegeu resum del seu discurs en aquesta mateixa pàgina),

que "com a conseqüència del desenvolupament de la Conferència s'havien produït divergències importants al si del Comitè Executiu i aquest havia acordat alliberar els seus membres del compromís de vot". Aquesta era una decisió inusual perquè, com és conegut, els òrgans del partit estan obligats a actuar col·lectivament a partir de les decisions majoritàries, i el fet que Antoni Gutiérrez Díaz hagués presentat un informe del Comitè Executiu implicava que aquest s'havia reunit, havia discutit i havia pres, si més no, una decisió majoritària que obligava tots els seus membres. El cert és que deu membres del Comitè Executiu van votar, en un punt relatiu a la proposta d'Estatuts, en un sentit contrari a la majoria i un va aixecar la tarja d'abstenció. D'aquesta manera, va ser aprovada per 97 vots a favor, 81 en contra i 7 abstencions l'esmena de la comissió en el sentit d'incorporar als estatuts del PCE que el partit es basava en els principis del marxisme, del leninisme i d'altres aportacions de la pràctica i el pensament revolucionari. Dit d'una altra manera, la llibertat de vot als membres del Comitè Executiu havia capgirat una votació que el dia abans havia donat

un resultat favorable a les tesis del PCE. Gregori López Raimundo, que havia consumit el torn d'intervencions a què tenia dret el Comitè Executiu, havia subratllat la tensió del debat i el fet paradoxal que aquest es produís després del IV Congrés i dels seus resultats, que havien portat el PSUC a definir-se, en el fons, en el mateix sentit que proposen les tesis del PCE. El cert és, però, que l'esmena va ser aprovada, creant, així, de fet, una situació greu als òrgans de direcció del partit que el Comitè Central, segons va anunciar López Raimundo, haurà d'examinar aquest mateix cap de setmana.

La petició de llibertat de vot per als membres del Comitè Executiu era, òbviament, antiestatutària, perquè si bé l'article 27 dels Estatuts afirma que "tots els membres que integren la Conferència tindran veu i vot al seu si i iguals drets i obligacions en allò que concerneix les tasques de la Conferència", el cert és que qui presideix aquest organisme és el Comitè Executiu que, per tant, i a diferència del Congrés, segueix actuant sense dissoldre's i està subjecte a les regles del centralisme democràtic que defineixen les normes de funcionament del partit.

"No és cas d'abandonar o no el leninisme"

Carrillo: "Conquerir les masses per al socialisme"

Després que es van haver debatut i votat les esmenes a les tesis i al projecte d'Estatuts que es portaran al IX Congrés del Partit Comunista d'Espanya, Santiago Carrillo va dirigir la paraula a la Conferència del PSUC. No fou un discurs de salutació formal. Va entrar en les qüestions de fons del debat que hi havia hagut a la Conferència.

Carrillo va advertir que una part del partit ha caigut en una trampa que ha parat certa premsa: que volem "abandonar el leninisme". Com si el debat, va dir, fos entre els qui volen abandonar el leninisme i els qui el defensen. "No és exacte. No és cas d'abandonar o no el leninisme. No és cas d'una via comunista i d'una de socialdemòcrata. La cosa és més important i més seriosa."

Santiago Carrillo va recordar que des que va morir Lenin, ja fa 54 anys, hi ha hagut canvis en la lluita de masses, en la lluita revolucionària als països desenvolupats.

"¿Què va aportar Lenin de fonamental al marxisme? —va preguntar Carrillo; i ell mateix va respondre: "L'anàlisi d'una època de l'imperialisme caracteritzada per la inevitabilitat de les guerres inter-imperialistes. Tota la concepció que hem anomenat marxisme-leninisme estava orientada a establir la tàctica i l'estratègia de lluita del proletariat (en un període que Marx no podia haver estudiat perquè en temps de Marx no hi havia aquestes circumstàncies) per transformar les guerres imperialistes en guerres revolucionàries i assolir així el poder. Aquesta és l'aportació de Lenin i hi hem estat fidels fins que les condicions han canviat. I han canviat radicalment."

El secretari general del PCE va entrar a definir el període on som, que no es caracteritza pas per l'auge de l'imperialisme i de les guerres entre estats imperialistes. El fet d'existir els països socialistes ha canviat la correlació de forces; molts pobles abans colonitzats s'han alliberat d'aquest jou, i la invenció de l'arma nuclear ha fet que la guerra imperialista ja no pugui ser la continuació de la política per altres mitjans sinó, si s'esdevingués, un suïcidi col·lectiu. Lenin no pogué preveure tot això. "Ha sorgit la necessitat de noves elaboracions —va dir Carrillo— per buscar l'estratègia que serveixi avui per fer allò que Lenin va fer el 1917."

Santiago Carrillo va recordar que aquesta qüestió no és nova, ni cap originalitat del PCE. Ja la van plantejar un grup de partits comunistes europeus durant la llarga prepa-

ració (dos anys) de la Conferència de Berlín del 1976, entre els quals el PCE. A la declaració de Berlín no es parla enlloc de "marxisme-leninisme" i l'expressió "internacionalisme proletari" es canvia per "solidaritat internacionalista".

Tornant a la situació actual, Santiago Carrillo la va definir com una crisi del capitalisme, de l'imperialisme, que no s'assembla a les anteriors. És la crisi de tot un model de societat i hi té molt a veure el fet de no poder continuar explotant les colònies, el fet que les antigues colònies es facin pagar preus justos pels seus productes, singularment el petroli. La sortida lògica d'aquesta crisi —que s'allargarà molt encara— és el socialisme. Som davant d'un procés que no s'assembla als altres. "Els partits de la classe obrera —continua Carrillo— han d'establir relacions amb les altres forces democràtiques, i han d'anar fent prendre consciència que cal crear un nou model, que només pot ser el socialisme. Aquesta consciència s'obre ja camí... La política de concentració va cap a aconseguir això, a aconseguir un suport massiu de la població per poder anar cap a aquest nou model." Això fan els comunistes italians i per això obtenen èxits. És un camí difícil. Alguns sectors no comprenen la necessitat de marxar-hi i sorgeixen tendències. Tampoc això no és nou. Fins i tot a Rússia, els bolxevics es van trobar amb una esquerra molt activa que va crear problemes fins al dia de la insurrecció.

Santiago Carrillo va evocar la capacitat de Lenin per deixar de banda tesis de Marx que no quadraven al moment i a la situació de Rússia, la seva capacitat per "trencar amb l'ortodòxia, per trencar amb el dogma, per no deixar-se aixafar pel dogma". I referint-se a les tesis que proposa el Comitè Central del PCE al Congrés, va dir: "Crec que hem obrat més d'acord amb allò que hagués fet Lenin que no els qui s'inclinen davant d'una paraula màgica, d'una icona... i no d'allò que ha caracteritzat l'obra de Lenin". I continua: "No és una lluita dreta-esquerra. És una lluita entre els qui no comprenen que si no volem estar trenta anys esperant a ser una força política que pugui influir de debò en aquest país, si no volem estar trenta anys pujant poquet a poquet, si volem jugar el paper hegemònic... ens cal audàcia política i teòrica per bandejar fórmules que poden retardar la fusió amb les àmplies masses. ¿Problemes? Sempre en creen, els grans canvis. Però pensem que hi ha en aquest país molts milions de vots de treballadors que estan pel socialisme i

que hem de guanyar per al PCE i per al PSUC. No pas deixant de ser allò que som, però superant certes fórmules que són un obstacle per al nostre contacte amb aquests milions de treballadors."

D'aquesta polèmica al voltant de la paraula "leninisme", Santiago Carrillo va assenyalar que més que no una polèmica teòrica semblava "una guerra de religió". I referint-se als qui defensen l'expressió "leninisme" va dir: "¿En què es diferencien les posicions polítiques de la immensa majoria dels qui creuen que defensen així les essències del partit de les dels qui proposen l'expressió marxisme revolucionari? No es diferencien en res." I tot seguit va afegir: "Hi haurà qui creurà que Santiago Carrillo, Dolores Ibárruri, Simon Sánchez Montero, Horacio Fernández Inguanzo, Gregori López Raimundo, Antoni Gutiérrez ens allunyem de les posicions revolucionàries; però els qui ens coneixen no poden pensar això de cap manera. No anem a dur el partit cap a la socialdemocràcia. Anem a conquerir per al socialisme, per al comunisme, les àmplies masses."

I Carrillo va fer una afirmació ben gràfica: "No és amb clixés, no és amb fórmules màgiques, amb invocacions que ho farem." Ho anem a aconseguir amb una adequada estratègia revolucionària. I "no hi ha vint, ni trenta, ni dos camins. Només hi ha aquest".

Rotundament, Carrillo va respondre així a la pregunta "¿què abandonem?": "Aixequem acta d'una realitat: que la nostra política ha superat ja fa més de vint anys aquesta definició de marxisme-leninisme. Ja és hora de no tenir por a dir la veritat."

Santiago Carrillo va acabar la seva intervenció a la Conferència Nacional del PSUC amb aquesta advertència: "Aquí no s'està decidint entre els leninistes i els anti-leninistes. Anem amb compte! Que per defensar el leninisme no us trobeu amb un partit més cap a la dreta. Aquest pot ser el resultat d'una guerra de religió entre els comunistes."

La posició del Comitè Executiu

"El leninisme no fou la continuació del marxisme"

"El PSUC, partit de classe, partit de la classe obrera"

A la primera sessió plenària de la Conferència Nacional del PSUC, el secretari general, Antoni Gutiérrez, va presentar, en nom del Comitè Executiu, un informe que recollia la discussió que aquest organisme havia fet de les tesis i proposta d'Estatuts del Partit Comunista d'Espanya.

A partir de l'acord global amb les tesis, l'informe del Comitè Executiu del PSUC les examinava tenint en compte el curs dels esdeveniments des de la seva redacció inicial i hi demanava un més gran rigor i aprofundiment en algunes d'elles. Després, en el debat a les comissions, es confirmarien aquests punts de vista del Comitè Executiu, com podrà veure el lector en el resum que fem de les esmenes aprovades per la Conferència. Així, per exemple, Antoni Gutiérrez va dir, en referir-se a la tesi 1, que l'explicació guanyaria objectivitat i rigor si "ahora que reafirma que la política rupturista era l'única realment coherent amb els interessos i aspiracions de la classe obrera i de les forces democràtiques, es reconegué amb tota claredat que la ruptura no s'ha produït". Tot seguit, va fer unes reflexions sobre per què no hi havia hagut ruptura i la conseqüència d'això en el procés de canvi.

L'informe del Comitè Executiu s'adreçava a enriquir i millorar les tesis i feia més èmfasi en algunes que es consideraven més esquemàtiques. Pel que fa a la tesi 7, que tracta del moviment obrer, el secretari general del PSUC va fer notar que després d'elaborades les tesis hi ha hagut les eleccions sindicals "que han configurat Comissions Obreres com el sindicat majoritari, la qual cosa representa un seriós suport de la classe obrera al caràcter socio-polític de l'activitat sindical".

Semblantment, l'informe del Comitè Executiu aportà suggerències per arrodonir i donar més rigor a les tesis del camp, de la joventut, de l'alliberament de la dona, dels problemes ciutadans, cultura... i assenyalà la necessitat d'incloure a les tesis una referència explícita i raonada als problemes de la pesca.

La tesi 13, relativa a la política exterior i defensa, va mereixer també atenció en l'informe que va presentar Antoni Gutiérrez, el qual digué que les consideracions que, amb brevetat i concisió, hi són sistematitzades "mereixen, a criteri del Comitè Executiu, ser reflexionades dins del marc més ampli de la correlació de forces entre els països socialistes, els anomenats països del tercer món i l'imperialisme, per definir tant la nostra contribució com a comunistes a la formació d'un ampli front anti-imperialista mundial com la nostra actitud davant la política internacional d'Espanya". La política exterior que preconcitem ha de tenir en compte la correlació de forces a nivell internacional, però també la que hi ha a nivell d'Espanya i la política de concentració democràtica.

Considerant que té un especial interès per als nostres lectors, reproduïm íntegrament la part de l'informe que es refereix a la tesi 15 del PCE. Sobre ella, Antoni Gutiérrez va dir:

"Els comunistes catalans, amb la discussió que hem obert entorn del Projecte de Propostes Polítiques per al IX Congrés del PCE a través de les discussions i les resolucions d'aquesta Conferència, mitjançant la contribució dels nostres delegats al Congrés, ens aprestem a fer un treball de col.laboració, d'avanç en la lluita cap al socialisme en la llibertat. Però sabem que és fonamental per als comunistes comptar, per aconseguir aquesta transformació, amb l'eina principal que és el partit. No pot estranyar, doncs, la gran preocupació responsable que presideix les nostres reflexions, les nostres discussions, els nostres acords sobre el partit. Perquè, per a nosaltres, els comunistes catalans, el PCE és el nostre partit a nivell d'Estat. I amb el PCE elaborem conjuntament la política, i política és també definir, configurar el paper i les funcions del partit.

"I ho fem, com deia al començament, a partir de tot el treball de preparació i els acords que vàrem prendre en el nostre IV Congrés. Un d'aquests acords, recollit al nostre Programa, definia el partit d'aquesta manera: 'El Partit Socialista Unificat de Catalunya, partit marxista i leninista de la classe obrera, capdavanter del moviment progressista i revolucionari del poble de Catalunya, és un partit nacional català, sorgit de les entranyes mateixes del nostre poble i hereu i continuador de totes les seves lluites per la llibertat, la democràcia i el socialisme'.

"Avui, el PCE, el nostre partit a nivell d'Estat, ens proposa la definició següent: 'El Partit Comunista d'Espanya és un partit marxista, revolucionari, que s'inspira en les teories del desenvolupament social elaborades pels fundadors del socialisme científic, Marx i Engels, i els seus mètodes d'anàlisi'.

"El Comitè Executiu considera que no hi ha cap contradic-

ció ni cap diferència de fons entre ambdues formulacions. El nostre IV Congrés va decidir apartar de les nostres formulacions l'expressió 'marxista-leninista', expressió heretada del dogmatisme estalinista, coherent amb una altra expressió que el PCE ens invita avui a refusar: 'el leninisme és el marxisme de la nostra època'. L'acord del nostre IV Congrés volia significar el mateix que vol significar la proposta del PCE: que el leninisme no fou la continuació del marxisme, sinó que Lenin, capdavanter de la revolució bolxevic, la primera revolució socialista del món, a la Rússia del 1917, aplicà en el context històric, polític i social en què es desenvolupava, les ensenyances del marxisme. I que Lenin, enfrontat amb tota la pedanteria abstracta d'aquells marxistes que no havien sabut aprendre de Marx que no es tractava de contemplar el món sinó de transformar-lo, encapçalà la classe obrera i la pagesia, enderrocà el règim autocràtic del Tsar i obrí el primer procés de transformació socialista al món.

"Sabem també, però, que posteriorment es va animar per part de l'estalinisme un marxisme dogmàtic que empobrí i esterilitzà el mateix marxisme, i que es va emprar com a pretext per fer-ho el nom de Lenin.

"La tesi quinzena pretén, com ho vàrem fer nosaltres al nostre IV Congrés, enfrontar-nos decididament amb els residus d'estalinisme que puguin romandre en les nostres concepcions. Es tracta de fer un salt endavant, de verificar totes i cada una de les veritats que hem donat com a bones el darrer període. La voluntat de fer del nostre partit, partit de classe, partit de la classe obrera, una eina amb capacitat per dirigir el procés d'hegemonia per a la formació del nou bloc històric, amb capacitat de dirigir el conjunt de la societat cap a les transformacions revolucionàries, de fer la revolució de la majoria. Aquesta voluntat ens obliga a saber què és l'essencial i què l'accessori, què devem conservar per no perdre els nostres signes d'identitat, per no desviar-nos dels nostres objectius. Reclamem, doncs, en primer lloc, els nostres orígens, i diem que nosaltres no es definim contra la Revolució d'Octubre sinó que ens definim a partir de la Revolució d'Octubre. Reclamem la nostra condició de comunistes, que expressa la voluntat indeclinable de fer

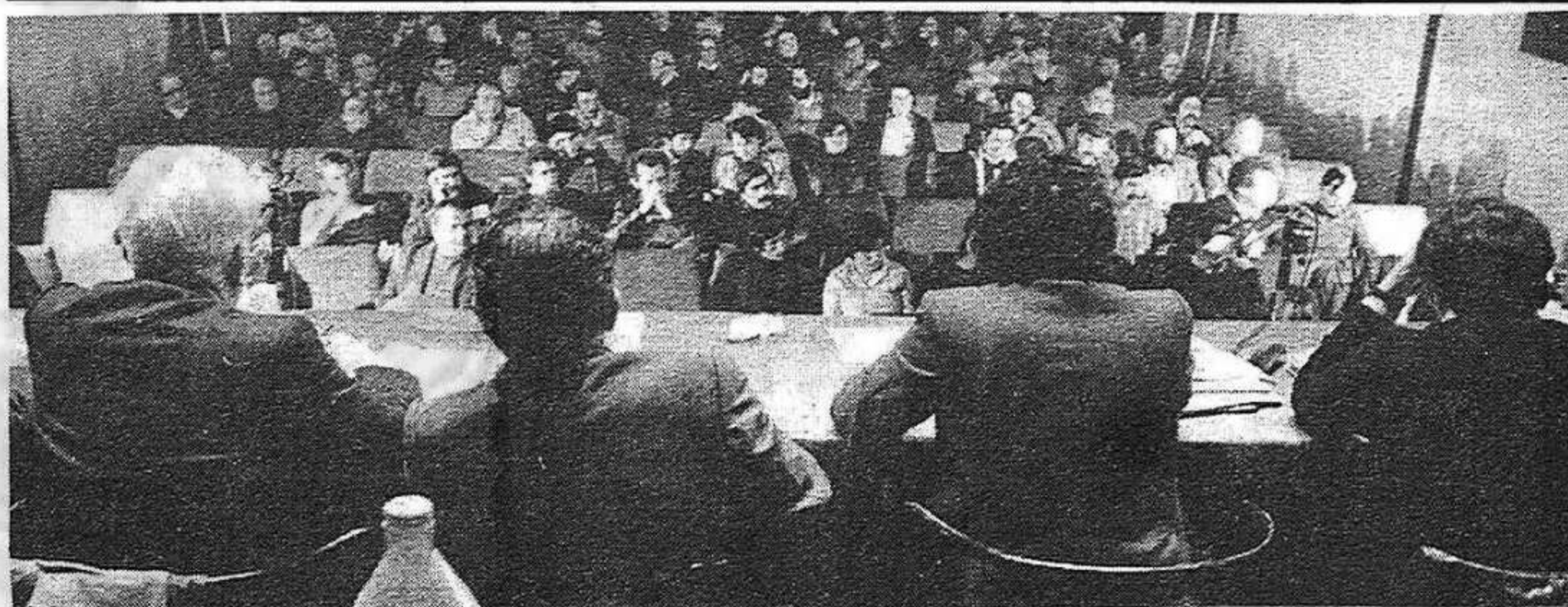
la revolució. Aquesta mateixa definició, però, ens obliga a elaborar el nostre projecte, a adequar-hi el paper, les funcions i els mètodes d'organització del partit; ens obliga a plantejar-nos la necessitat de reconstruir la unitat de les forces obreres i de crear l'aliança de les forces del treball i de la cultura.

"En aquests moments en què la situació política, el sentit de responsabilitat, el refús total al testimonialisme, ens obliguen a una prudència extrema, a la resituació constant de les justes reivindicacions en el marc de la correlació de forces, la qual cosa pot donar la impressió de moderació, és més important que mai establir amb molta fermesa i rotunditat quins són els nostres signes d'identitat essencials, que ens donin, a nosaltres i als nostres simpatitzants i votants actuals i potencials, una convicció clara de qui som, què volem i on anem, sense que calgui recórrer als talismans màgics de la vella fraseologia i dels vells plantejaments sectaris.

"És així com refusem el dogmatisme, oferint un projecte que arrenca d'una voluntat revolucionària però que s'elabora a partir del nostre context històric, polític, econòmic i social; que som capaços d'obrir un nou procés unitari amb els partits favorables al socialisme, a nivell sindical, a nivell cooperatiu i amb totes les organitzacions socio-polítiques, anant a la creació d'allò que en el Programa del PCE se'n diu la nova formació política.

"És per això, doncs, que des de la nostra condició de partit basat en els principis del marxisme, del leninisme i d'altres aportacions de la pràctica i el pensament revolucionaris, hem de fer plenament nostra la definició del PCE com a partit marxista revolucionari, que s'inspira en les teories del desenvolupament social elaborades pels fundadors del socialisme científic, Marx i Engels, i els seus mètodes d'anàlisi."

Pel que fa al projecte d'Estatuts del PCE, l'informe considerà algunes matisacions i suggerències, sobretot pel que fa als articles que parlen de les relacions entre el PCE i el PSUC. Foren recollides dins del conjunt de modificacions que s'aprovaren a la Conferència.

Política exterior i de defensa (Tesi 13)
Solidaritat amb el tercer món

A la tesi tretzena, relativa a la política exterior, es van fer diverses esmenes de detall i d'altres més significatives, una d'elles sobre les relacions d'Espanya amb Amèrica Llatina, redactada, essencialment, en els termes següents:

"Espanya s'ha de sentir solidària amb la lluita dels pobles d'Amèrica Llatina pel seu alliberament polític i econòmic i presta suport als seus esforços per alliberar-se de l'opressió i de la misèria en què pretenen mantenir-los l'imperialisme nordamericà i les multinacionals, així com les oligarquies i dictadures nacionals. Impulsarem les nostres relacions amb els països llatino-americans que siguin favorables al desenvolupament econòmic, polític i cultural mutu." "Amb Cuba socialista ens uneixen lligams d'amistat entranyables. Som solidaris del gran esforç de la revolució cubana per impulsar el desenvolupament socialista i la independència del seu país, enfront

de l'agressió continuada de l'imperialisme americà." "Defensem en especial el dret dels refugiats llatino-americans a l'asil polític i al treball, en condicions que els equiparin als ciutadans espanyols. L'Estat espanyol ha de garantir la seva inserció social i laboral al nostre país. Expressem la nostra solidaritat amb els pobles que encara es veuen privats de llibertat. Entre ells, volem expressar el nostre desig que el poble de Puerto Rico pugui exercir el dret d'autodeterminació."

Quant als països del Tercer Món, s'aprovà recollir: "El subdesenvolupament dels països de l'anomenat Tercer Món, és una conseqüència directa de la política imperialista, basada en l'intercanvi desigual entre uns països i uns altres. Així s'expliquen, fonamentalment, les creixents diferències que separen el desenvolupament dels Estats Units, el Japó i la gran part dels països europeus —que

constitueixen el centre del capitalisme mundial—, dels països subdesenvolupats situats a la perifèria del sistema capitalista."

Es va analitzar la qüestió de les bases estrangeres amb el següent redactat: "Aspirem a una Espanya sense bases militars estrangeres i propugnem una política de neutralitat activa. Avançar cap a la dissolució dels dos blocs facilitarà la desaparició de les tropes i bases militars estrangeres, tant a l'occident les americanes, com a l'est les soviètiques."

També s'acordà proposar al congrés del PCE la conveniència que s'introdueixin a les tesis els elements més importants de la situació a la regió asiàtica, com, per exemple, els conflictes a Indoxina, la denúncia de règims tan opressius com els de Tailàndia, Indonèsia, etcètera.

La tesi 14 va ser aprovada sense cap esmena.

TOTES APROVADES

Estatuts: setze esmenes

La Conferència Nacional del PSUC va estar d'acord amb la proposta d'Estatuts del PCE, però introduint-hi setze esmenes que foren proposades per la comissió que havia debatut el text. Les esmenes que va presentar la comissió es varen aprovar totes tret d'una que proposava treure de l'article 2 l'expressió que el PCE "és un partit laic". Aquesta esmena fou rebutjada pel plenari.

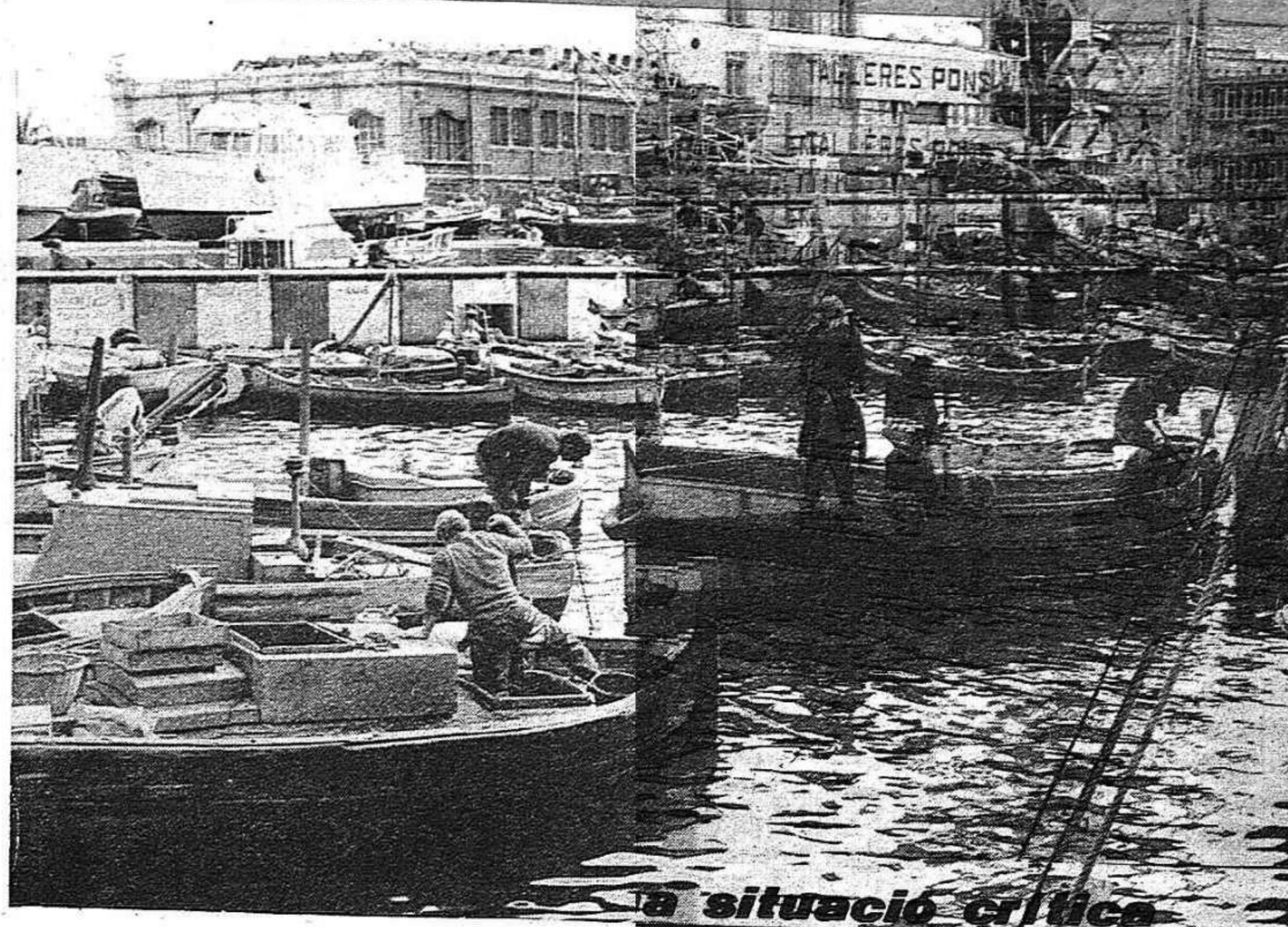
Les esmenes aprovades matisen o concreten les propostes originals en la línia, en general, de l'informe que va presentar a la Conferència el Comitè Executiu del PSUC. En els articles que es refereixen al PSUC es demana que el nom del partit dels comunistes catalans hi consti en llengua catalana i es fan algunes altres precisions, com que el PSUC és "un partit nacional català".

Es fan també precisions sobre els articles que parlen dels òrgans de garantia i control, en el sentit que n'hi hagi menys proliferació i que no siguin inapel·lables les decisions de la Comissió Central de Garanties i Control.

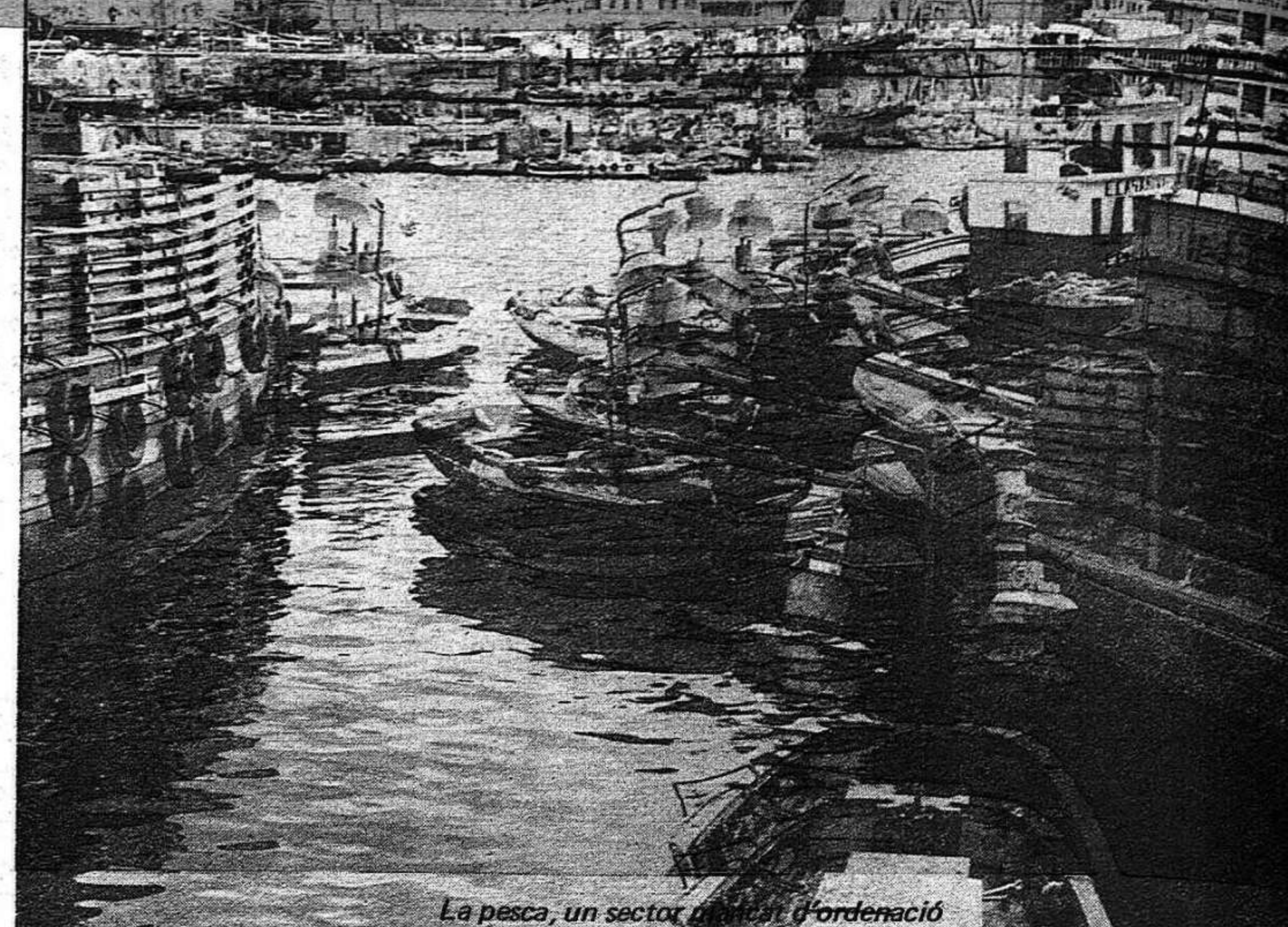
A l'article 65, que es refereix a les relacions entre la Unió de Joventuts Comunistes d'Espanya i el PCE, la Conferència proposa un nou redactat que fa ressaltar clarament la plena independència de l'organització dels joves comunistes respecte al partit.

Cal destacar també, entre les esmenes al projecte d'estatuts, la de l'article 73, que diu que els senadors i diputats del PCE i del PSUC es constituïran en un grup parlamentari. L'esmena proposa afegir: "si les circumstàncies ho aconsellen".

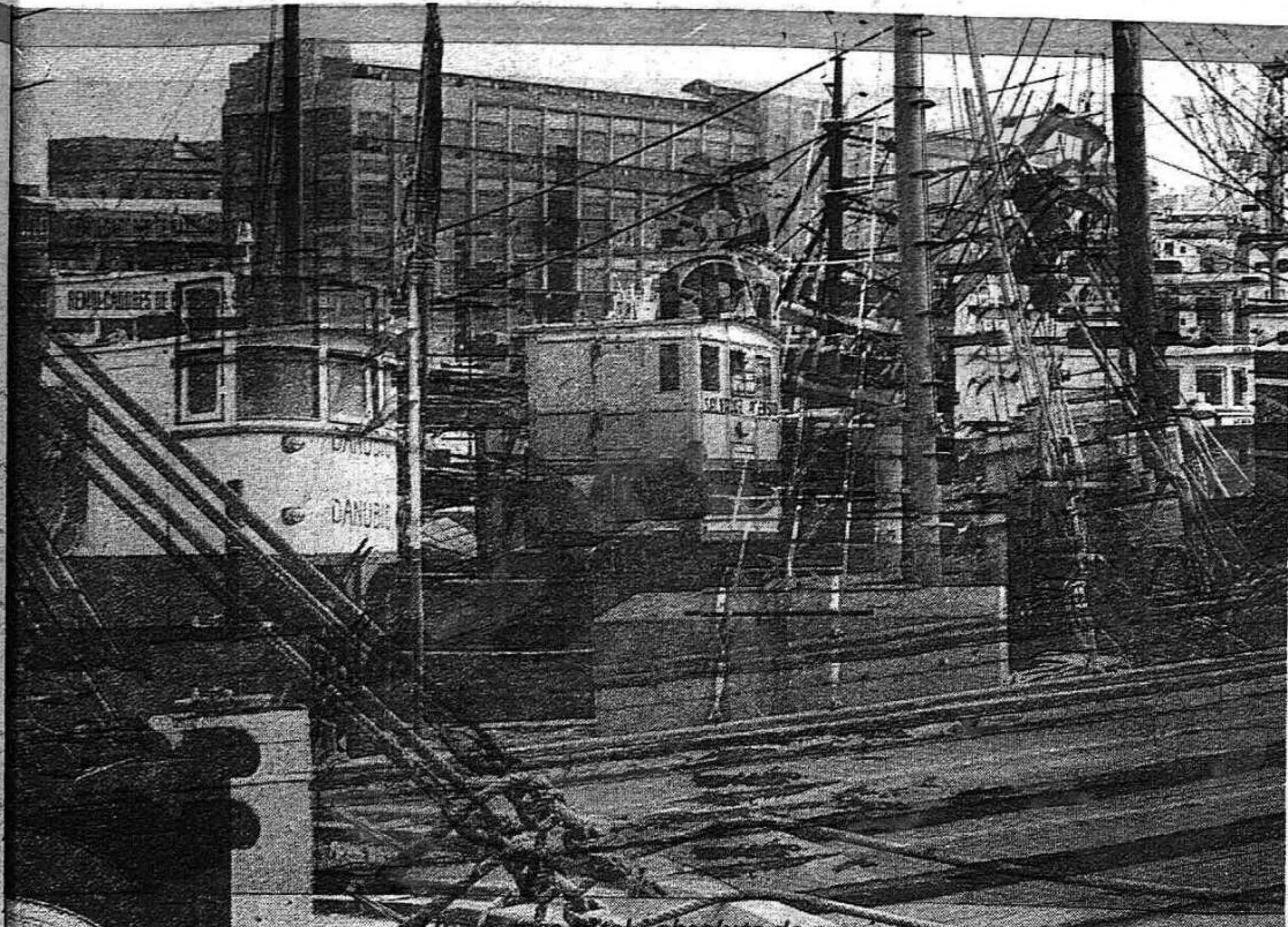
També es va proposar refondre en un sol títol els VII i VIII del projecte, que tracten, respectivament "de l'organització regional" i "dels partits de les nacionalitats".

La situació crítica

La pesca, un sector en perill d'ordenació

Una manca total i absoluta de previsió

La destrucció de la feina marítima

Els pescadors, en una situació crítica

La pesca a Catalunya: cap a una sortida racional

Albirar el futur de la pesca a Catalunya i per això els lluminosos llibres que tracten de l'economia i de la societat amb prou feines toquen les peculiaritats i les necessitats d'aquest sector, pot resultar una tasca titanesca. Catalunya, que fou peonera en la creació de la "Consolat de Mar" i en la pesca durant l'Edat Mitjana, amb no gaire més de 5.800 persones dedicades a aquesta feina. El Principat, doncs, continua amb la mateixa esma dels segles passats. Si llavors, amb condicions artesanals, la feina dels pescadors migrada i netament localitzada, en l'actualitat es continua igual ja que les ordenacions i racionalitzacions del sector encara no han aparegut.

OR

EL PESCADOR ENTRE L'ART I LA TÈCNICA

Segons dades de l'any 1976, a Catalunya hi ha 127 persones dedicades a la pesca, amb un creixement econòmic dels anys seixanta, pren un caire diferent al de la resta de l'Estat. El marc específic en què s'haurà de moure el pescador català —la Mediterrània— serà dissemblant d'aquell al qual podran optar els altres treballadors d'aquest ram de la resta d'Espanya. Aquí no s'ha produït l'entrada de les societats anònimes a les empreses pesqueres: les estructures productives han quedat molt reduïdes a unes relacions armador-tripulant, a unes relacions molt més familiars que no en altres llocs. L'artesania i l'atzar continuen regnant, doncs, en aquest aspecte, a les nostres contrades.

La conversió de les antigues Confraries en "Cases del Pescador" ajudaria la creació de cooperatives de consum per als pescadors (Fotos Jordi Morera)

La pesca, un sector en perill d'ordenació

La flota pesquera catalana, que té per raó d'acció la Mediterrània, és la més nombrosa de l'Estat. La seva capacitat de pesca és de 42.000 tones anuals, però la producció real és de 12.000 tones. La producció real és molt inferior a la capacitat de pesca, cosa que demostra que el sector pesquer català està en una situació crítica. La producció real és molt inferior a la capacitat de pesca, cosa que demostra que el sector pesquer català està en una situació crítica.

Nombre d'embarcacions	Potència (CV)	Mètode de pesca
1974/75	1975/76	
1974/75	1975/76	
198	206	29.081
434	440	31.533
		71.792
		90.736

La pesca, un sector en perill d'ordenació. La producció real és molt inferior a la capacitat de pesca, cosa que demostra que el sector pesquer català està en una situació crítica.

REORDENACIÓ EN PERSPECTIVA

La producció real és molt inferior a la capacitat de pesca, cosa que demostra que el sector pesquer català està en una situació crítica.

REORDENACIÓ EN PERSPECTIVA

La producció real és molt inferior a la capacitat de pesca, cosa que demostra que el sector pesquer català està en una situació crítica.

REORDENACIÓ EN PERSPECTIVA

La producció real és molt inferior a la capacitat de pesca, cosa que demostra que el sector pesquer català està en una situació crítica.

REORDENACIÓ EN PERSPECTIVA

La producció real és molt inferior a la capacitat de pesca, cosa que demostra que el sector pesquer català està en una situació crítica.

TONI ALBERT

El ministeri no paga ni el guix

L'Escola Pegaso: el pacte de la gana

Catalunya pateix greus problemes en el món escolar. Els diversos elements que envolten l'escola (la catifa, el mobiliari, els materials, etc.) són molt pobres i no s'adequen a les necessitats dels alumnes.

Escola Pegaso: dos mil alumnes i un equip pedagògic enfrontat amb el Ministeri d'Educació (Fotos Jordi Morera)

El ministeri no paga ni el guix

L'Escola Pegaso: el pacte de la gana

Catalunya pateix greus problemes en el món escolar. Els diversos elements que envolten l'escola (la catifa, el mobiliari, els materials, etc.) són molt pobres i no s'adequen a les necessitats dels alumnes.

La producció real és molt inferior a la capacitat de pesca, cosa que demostra que el sector pesquer català està en una situació crítica.

El ministeri no paga ni el guix

L'Escola Pegaso: el pacte de la gana

Catalunya pateix greus problemes en el món escolar. Els diversos elements que envolten l'escola (la catifa, el mobiliari, els materials, etc.) són molt pobres i no s'adequen a les necessitats dels alumnes.

La producció real és molt inferior a la capacitat de pesca, cosa que demostra que el sector pesquer català està en una situació crítica.

(passa a la pàgina 10)

LA CALLE

Para decir lo que quieren decir, Javier Alfaya, César Alonso de los Ríos, Andreu Claret, Carlos Elordi, Peru Erroteta, Joaquín Francés, Fernando Lara, Julia Luzán, Antonio Machin, Miguel Salabert, Felix Santos, Jordi Socías, Maruja Torres, Manolo Vázquez Montalbán ...y la Encarna y Sixto Cámara, han tenido que irse a La Calle.

Revista setmanal que surt els dimarts

La primera a l'esquerra

reportatges

Escola Pegaso:

El pacte de la gana

Ve de la pàgina anterior

Aquest sistema social, no gens menys, ens obliga en la pràctica a acceptar uns educadors imposats pel MEC d'una manera absurda i irracional —les oposicions, l'escalafó, etc.— i ens nega el dret a una educació controlada."

ACURADES NEGOCIACIONS

A fi de trobar una sortida administrativa que facilités el començament de curs amb uns mestres que havien ajudat a crear tota una infraestructura educativa a Pegaso, va estudiar-se el pas de l'escola al Patronat d'Escoles en Règim Especial (abans, Patronat de Suburbis), que permetria la contractació dels mestres proposats pels pares. Amb aquest plantejament, el "problema legal" quedava resolt. Però —en el cas de l'escola Pegaso sempre ha sorgit un però molt resistent— allò que en un primer moment es preveia viable, després, en girar-se d'esquena les autoritats municipals i ministerials, tornava a esdevenir d'allò més confús.

EL PACTE DE LA GANA

La proposta de mestres no fou, finalment, acceptada pel Ministeri d'Educació i Ciència. Aquest, tossut, va nomenar els "seus" mestres, i una pugna debilitadora va esclatar. Els intents del MEC foren denunciats tot seguit. No es volia que una escola adoptés una posició tan avançada en la consecució de l'escola pública. El cas de Pegaso havia obert una escletxa que el MEC no volia que s'exemplés. Manera d'aturar-la, enfrontar mestres amb mestres. Tots amb un mateix problema objectiu: el lloc de treball.

Es va fer la matrícula. No tots els mestres designats pel Ministeri es van posar en contra de l'alternativa de Pegaso, sinó que alguns van estar-hi d'acord gairebé des del primer moment. El resultat de la situació provocada intencionadament pel MEC fou que molts dels qui havien estat nomenats pel Ministeri van abandonar, i els altres mestres —els mestres "populars"— avui imparteixen les classes, però sense cobrar ni

Escola Pegaso: "Volem els nostres mestres" (Foto Jordi Morera)

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ:

treball

Organ central del PSUC
Vallespir, 171 - Barcelona, 14

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any (Espanya: 750 ptes. Estranger: 100 ff) que pagaré mitjançant:

- Gir postal o telegràfic a nom, de TREBALL. Vallespir, 171. Barcelona 14
- Taló nominatiu a TREBALL
- Domiciliació bancària (en aquest cas ompliu la part de sota i envieu-nos-la també)

Data:

Signatura:

BUTLLETÍ DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Senyor director del Banc o Caixa:.....

Agència..... Població.....

Senyors: els agrairé, que amb càrrec al meu compte/llibreta número..... atenguin el rebut que anualment els presentarà TREBALL per pagar la meua subscripció a aquest periòdic.

Atentament.

Nom i cognoms.....

Adreça
Població

nous horitzons

Acaba de posar-se a la venda el número 41 (març de 1978)

Cultura i lluita pel socialisme
(intervenció a l'acte del Col. d'Advocats),
Joaquim Sempere

Eleccions sindicals, democràcia obrera i lluita de classes,
Josep M. Rodríguez Rovira

Leninisme avui. Un debat amb Azcàrate,
Einstein i Gruppi,
J. G.

Alguns aspectes de la nova divisió internacional del treball,
Joan Gay

Ara fa 27 anys. Recordant la vaga dels tramvies i la vaga general de març del 1951,
Josep Raventós

Biblioteques: un problema a resoldre,
Elisa Camps i Adela d'Alòs-Moner

Documents:
Sobre la catalanització a l'escola

un duro.

PUNTA DE LLANÇA

"Nosaltres no volem ser un model que s'hagi de repetir arreu" —ens diu un dels pares que s'han mogut al costat de l'escola des de fa una colla d'anys.— "Només volem ser una punta de llança que trenqui un sistema d'accés a l'ensenyament completament irracional."

En l'actualitat, cinquanta-un mestres del barri no han cobrat res des del mes d'octubre. En alguns moments s'han creat caixes de resistència, però ràpidament la reacció escolar hi ha llençat rumors en contra: "Ja ens estan demanant calés, i deien que Pegaso seria una escola gratuïta!" El Ministeri ha incomplert les promeses que en moments àlgids de la lluita havia fet. Fins i tot, en una entrevista amb el senador Benet, el ministre havia arribat a un acord, però després la pressió del director general de Personal i del director d'EGB el van aigualir. "El Ministeri, per boicotejar, no paga ni el guix", ens diuen.

TONI ALBERT

Ràdio Liberty:

La CIA, a la Costa Brava

Al centre de la Costa Brava, al terme municipal de Pals, hi ha les instal·lacions d'una de les més poderoses emissores de propaganda dels Estats Units, dirigida cap als països socialistes de l'est d'Europa. No és cap secret que les seves emissions de propaganda anticomunista, destinades a desprestigiar els governs d'aquells països que han escollit sistemes polítics contraris als interessos nordamericans, estan subvencionades per la Central d'Intel·ligència Americana, coneguda amb el nom de CIA, que té la missió principal de l'espionatge en d'altres països.

La història de la creació d'aquesta mena d'emissores es remunta a l'any 1949, quan va tornar d'Europa als Estats Units el general d'aquesta na-

alistas d'Europa, en totes les seves llengües i amb un promig setmanal de radiació de 540 hores. Aquesta darrera disposava per a tal fi, fins

quilovats i en aquestes llengües: rus, ucraïnès, bielorús, tatar-baixquir, armeni, georgià, caucasià i turquestanès.

L'emissora instal·lada a la platja de Pals, amb les seves antenes introduïdes a la mar, no podia ser escoltada per les rodalies ni en cap altre indret de Catalunya, perquè tenia les antenes orientades cap a l'exterior. Transmet en unes freqüències de 500, 250 i 100 quilovats, amb sis transmissors d'ona curta. En un any nordamericà d'informació de telecomunicacions, es diu

en la gravació de les emissions radiofòniques espanyoles per procedir a estudiar-les després a les instal·lacions centrals, fora d'Espanya, i analitzar-ne el contingut a fi de conèixer perfectament les línies i ideologies de la informació radiofònica a Espanya.

El personal de nacionalitat espanyola, de serveis i administratiu, només té accés a unes àrees determinades, mentre que d'altres són reservades al personal nordamericà, tot i que a la façana d'en-

el llavors ambaixador extraordinari d'Espanya als Estats Units, José Félix de Lequerica, a més a més de les activitats que tenia com a consultor i assessor d'empreses, especialment per compte de firmes d'Amèrica Llatina. Va establir la seva pròpia oficina als Estats Units amb el nom d'Enric V. Masó. Quan va tornar a Espanya, el 1959, va construir les antenes de l'esmentada Ràdio "Liberty" i, més endavant, la seva companyia va fabricar una delicadíssima part dels quatre satèl·lits Intelsat IV, de comunicacions, de més a més de la seva participació en construccions de material tècnic efectuades a les bases nordamericanes a Espanya.

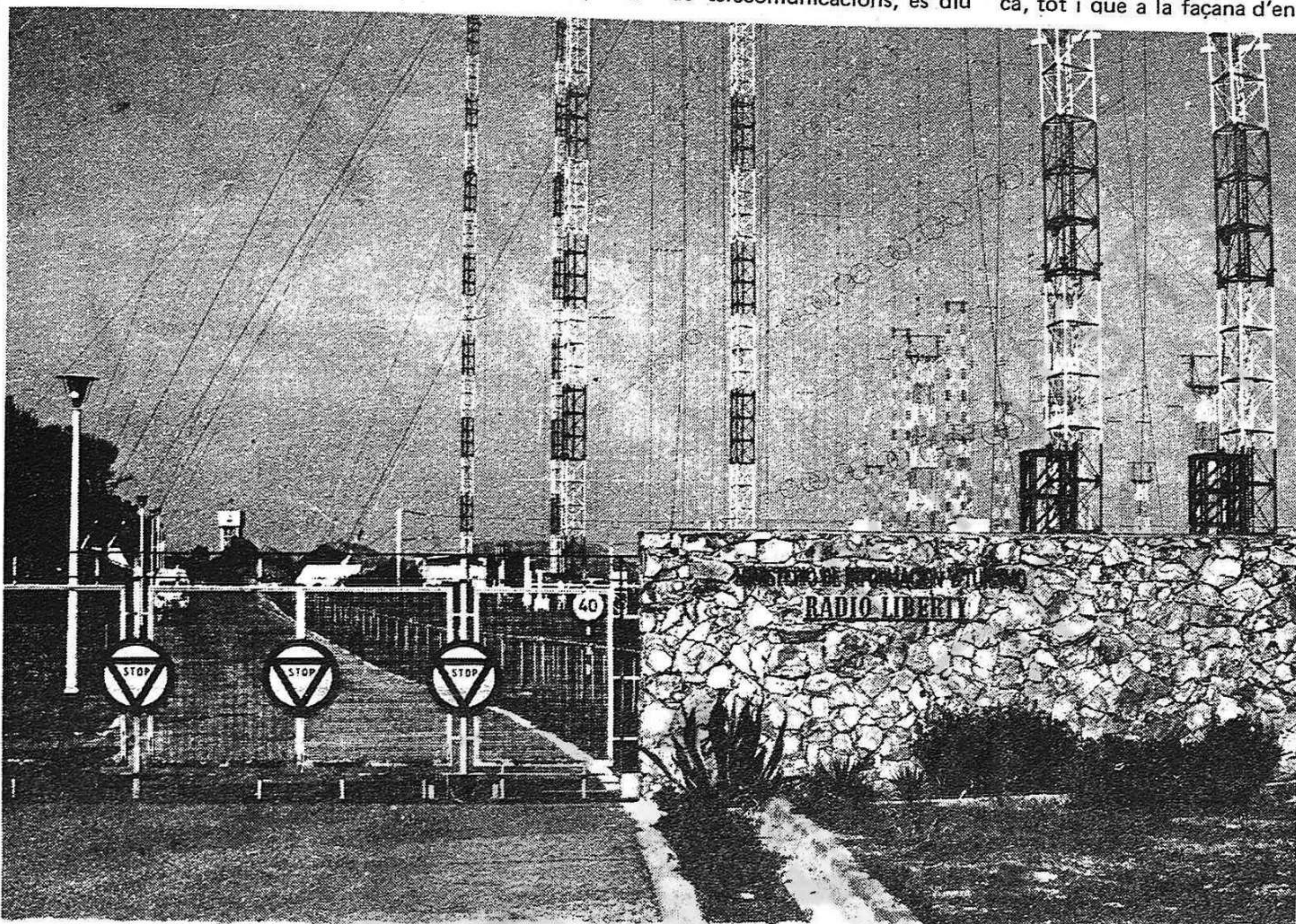
Ràdio "Liberty", d'altra banda, fou construïda precisament sobre terrenys voltats d'altres que pertanyen a famílies d'exiliats procedents de Cuba, que són propietaris d'una gran part de terres als termes municipals de Begur i de Pals. Són coneguts com a posseïdors d'una de les fortunes més importants de la "província" de Girona. Alguns dels components d'una de les seves societats immobiliàries (Inmobiliària Sans, S.A.), va canviar la seva nacionalitat cubana per l'espanyola i, després del canvi de règim a Cuba amb el triomf de la revolució cubana, s'instal·là definitivament a Espanya, concretament a Barcelona. La família Coll Llach és la propietària majoritària en aquesta zona límit amb les instal·lacions de Ràdio "Liberty" i els seus membres s'han significat públicament algunes vegades per haver atacat ferotgement el país on van romandre molts anys i on aplegaren una bona

fortuna, part de la qual aconseguiren fer sortir d'allà cap a Espanya, en moneda nordamericana. És lògic, per tant, que els directius de l'emissora consideressin adient aquest emplaçament comptant amb tan fidels veïns i d'absoluta confiança, si tenim present que fins i tot el principal directiu també tenia origen cubà i havia sortit del país per idèntiques causes que la família Coll Llach.

L'any passat, el 1977, es va discutir la renovació del contracte per tal de permetre que Ràdio "Liberty" continués a Catalunya. Es va confirmar que el nou president dels Estats Units, Jimmy Carter, havia sol·licitat una subvenció al Congrés nordamericà de catorze milions de pessetes perquè l'emissora continués funcionant. Ja havia acabat el contracte que van establir ambdós països i les noves circumstàncies polítiques d'Espanya, arran de les passades eleccions generals, podien impulsar una nova política exterior espanyola. L'existència de l'emissora, es va dir, depenia en part dels interessos i de les converses diplomàtiques amb la Unió Soviètica, perquè es considerava un gest de bona voluntat envers aquesta el tancament d'una emissora de propaganda contra ella.

Ràdio "Liberty" continua representant un vestigi d'una època passada, producte de l'exploació, per part dels Estats Units, d'una situació geogràfica important a la mar Mediterrània que posa en perill la neutralitat espanyola.

ADOLF C. BARRICAT

Ràdio "Liberty", la CIA a la Costa Brava: una emissora de propaganda anticomunista destinada a desprestigiar els governs d'aquells països que han escollit sistemes polítics contraris als interessos nordamericans.

cionalitat Lucius D. Clay, comandant en cap de les forces estacionades al vell continent. Aquest va fer comprendre al president d'Estats Units, llavors Eisenhower, la urgència d'una "acció psicològica permanent". La seva idea fou acceptada per la Casa Blanca i així es formaren les primeres bases per a la creació de Ràdio "Free Europe" i Ràdio "Liberty", la darrera de les quals roman encara a la Costa Brava. L'any 1950, s'alçaven les primeres instal·lacions a la ciutat alemanya de Múnic, a l'Englischer Garten, encara que la seu central seria a la nordamericana ciutat de New York, al número 2 de Park Avenue.

Oficialment, tant Ràdio "Free Europe" com Ràdio "Liberty" serien part d'una institució privada, tot i que a la pràctica ningú no ignorava que rebien subvencions econòmiques i instrumental tècnic a través d'empreses privades. Mentre que Ràdio "Liberty", una de les emissores de la qual recordem que és a la Costa Brava, s'encarregava fonamentalment de les emissions adreçades cap al territori de la Unió Soviètica, Ràdio "Free Europe" era l'encarregada de la distribució cap a la resta dels països soci-

l'any 1972, d'uns trenta milions de dòlars anuals, que després pujaren a 40 milions.

Ràdio "Free Europe" comptava amb dues emissores a Europa, a Alemanya i Portugal, i transmetia amb quatre equips d'ona curta i ona mitjana, situats a Biblis, Holzkirchen i als voltants de Lisboa. Les seves emissions estaven dirigides fonamentalment cap a Bulgària, Txecoslovàquia, Polònia, Hongria i Romania.

Ràdio "Liberty" —que vol dir Ràdio Llibertat— havia estat formada per una institució privada anomenada "American Committee for Liberation from Bolshevism, Inc." (Comitè Americà per l'alliberament del Bolxevisme). El seu objectiu oficial era parlar al poble de la Unió Soviètica i a les forces armades soviètiques com la veu lliure dels ciutadans fora de les seves fronteres. El seu president, l'any 1955, era Howland W. Sargeant, i el seu encarregat de premsa a Europa Robert F. Kellaya.

Constava, en aquella època, de catorze estacions de ràdio instal·lades a Lampertheim a Alemanya, que emetien en unes freqüències de 10 i 20

que s'hi feien trenta-set emissions diàries, des de les 0 a les 24 hores, és a dir, durant tot el dia.

Aquesta emissora és dirigida i formada per tècnics de nacionalitat nordamericana, procedents d'Alemanya, en un bon percentatge. La seva permanència a les instal·lacions és per un temps limitat. Després són substituïts per d'altres nous encarregats. Tanmateix, una cosa curiosa és que el director és cubà exiliat —encara que actualment posseeix la nacionalitat nordamericana— i això és perquè han existit excel·lents relacions entre els grups d'exiliats cubans emigrats als Estats Units, i incorporats després a determinades activitats del govern d'aquest país o ficats a càrrecs importants en empreses d'importació i exportació, a través de les quals s'han organitzat estructures de serveis d'informació i espionatge.

Des de bon principi, la feina de Ràdio "Liberty" ha consistit en la reproducció de les gravacions enviades des d'Alemanya o Estats Units, i no hi havia emissions realitzades per la pròpia emissora de la platja de Pals. De tota manera, sí que s'hi han esmerçat grans mitjans tècnics i esfor-

trada de Ràdio "Liberty" hi havia el nom del Ministeri d'Informació i Turisme fins no fa gaire. Un gran nombre de treballadors espanyols procedeixen de la veïna localitat de Palafrugell, a pocs quilòmetres de les instal·lacions de l'emissora, a la qual van en un autocar de línia de transport públic.

ENRIC MASÓ VÁZQUEZ,
EX-ALCALDE DE
BARCELONA, EN FOU
L'ENGINYER

Enric Masó Vázquez, ex-alcalde de l'Ajuntament de Barcelona i un dels empresaris d'electrònica més importants del país, fou precisament la persona que va dirigir la construcció de l'enginyeria electrònica de Ràdio "Liberty" a la platja de Pals, comptant amb la col·laboració d'un altre ex-alcalde, Miquel Mateu Pla, que va vendre a l'organització nordamericana el material indispensable per a construir l'emissora.

Enric Masó és precisament un tècnic format bàsicament als Estats Units, on va obtenir la qualificació universitària de "Master of Industrial Engineering". Va col·laborar amb

ARKADIN 2
art i assaig

LA LÚCIDA DESCRIPCIÓ DELS MECANISMES
DE LA REPRESSIÓ I EL GENOCIDI

ELS DESESPERATS

CEM LEGENYEV

un film de Mi

V.O. Subtitulada en català

EFEP FILMS

A HUNGRIA L'ANY 1860...
AQUI I ARREU DEL MON. ENCARA AVUI!

La premsa comunista

Element de confrontació periodística

Ens proposem encetar un debat sobre el paper de la premsa comunista i, aprofitant una estada a Barcelona d'Alessandro Cardulli, redactor de "L'Unità", òrgan del Partit Comunista d'Itàlia, li hem demanat un article sobre el tema. Avui l'ofereim als nostres lectors, pensant que les opinions d'un redactor del gran diari italià són un bon element de reflexió sobre aquesta qüestió, que esperem desvetlli tant d'interès com la "tesi 15".

¿Propaganda o informació? Vet aquí el gran problema per a la premsa comunista en una societat democràtica, en una societat de capitalisme occidental com la italiana i d'altres europees.

¿És cas de fer servir els mitjans de comunicació de masses, els periòdics però també possible ràdios i televisions del partit, per difondre la línia política i les posicions dels comunistes, per fer obra de proselitisme entre la classe treballadora, les masses populars, o bé també per descriure, aprofundir, avaluar críticament la realitat on actua el partit?

No hi ha cap contradicció entre les dues coses. El paper de la premsa comunista en una societat democràtica europea és, òbviament, fer conèixer la línia del partit, els motius de la seva lluita; però només això seria una autoreducció de la capacitat política del mateix partit. Significaria, en efecte, accontentar-se amb influir sobre un nombre limitat de persones, fer un periòdic per a grups dirigents i deixar el camp lliure a la premsa burgesa.

Per això a Itàlia, per exemple, hem fet un gran diari popular i de masses com és l'Unità, que dona una informació crítica sobre tots els aspectes de la realitat nacional i internacional, que posa el lector en condicions de formar-se una opinió pròpia sobre els esdeveniments del món. Fent això no s'ha renunciat pas a expressar, sobre cada fet, el judici i la valoració dels comunistes, com no s'ha renunciat a les grans campanyes de lluita popular pel desenvolupament de la democràcia, pels pregons canvis de la societat italiana, per un govern on hi hagi el partit que millor representa els interessos de la classe obrera, dels treballadors i els interessos nacionals. Al contrari, d'aquesta manera fins i tot els diaris de la burgesia, dels grans grups industri-

als i financers, han estat forçats a mesurar-se, a través de la integritat de la informació, amb el diari del partit comunista, amb la seva manera de fer informació. L'Unità ha recorregut molt de camí des del moment que va sortir de la clandestinitat. Això ha estat possible gràcies al sosteniment financer que ha donat voluntàriament els treballadors al diari, però també perquè la seva manera de fer informació, atenent tots els aspectes polítics, socials, culturals, morals de la vida del país, l'han fet esdevenir un gran diari nacional, el tercer d'Itàlia.

Aquesta presència ha estat i és important també per a la batalla per una informació completa i pluralista que les forces progressistes estan tirant endavant i que afecta tant la informació escrita com la radiada. Llibertat de premsa, informació completa i pluralisme són condicions per al progrés democràtic de la societat. Per això no es pot renunciar a l'objectiu de donar una informació completa que també compleixen els diaris de la burgesia, la ràdio i la televisió (a Itàlia, la RAI-TV està avui sota control del Parlament i ja no del govern i tampoc del partit de la majoria relativa, és a dir de la Democràcia Cristiana). És veritat que expressen la seva valoració dels fets, dels esdeveniments, però fins i tot així han de trametre al lector la possibilitat de formar-se una opinió pròpia.

Aquest és un terreny de lluita política molt important: la premsa comunista, per la funció alternativa que ha acomplert i compleix és un exemple d'una manera nova, democràtica de fer informació, un element de confrontació periodística, d'estímul al debat. Una premsa alternativa, que no es tanca en si mateixa accontentant-se amb pocs lectors, sinó que és un instrument de lluita per una informació completa i

Heus aquí un grup de difusors de "TREBALL" de l'organització de Sant Boi de Llobregat, que han fet una bona tasca d'equip, dins de la campanya de difusió del nostre periòdic i de la premsa del partit en general que —ho recordem— encara està en marxa i amb uns objectius que cal complir. Un bon exemple el de Sant Boi, que recomanem seguir. Amb grups d'entusiastes difusors a tot arreu aviat podríem assolir importants augments de venda de la nostra premsa i, per tant, de penetració de les nostres idees entre el poble.

pluralista, pel ple afermament de la llibertat de premsa.

D'aquesta manera s'exalta la professionalitat dels periodistes comunistes, que no són simples executors del partit. A ells pertoca la missió de dur a centenars de milers de ciutadans, de treballadors, les posicions dels comunistes sobre els problemes nacionals i internacionals. No solament això. Cada dia han de verificar aquesta línia a la claror de la realitat del país, del seu esdevenir, dels complexos pro-

cessos polítics que es desenvolupen, de les lluites de les grans masses populars per la democràcia i el socialisme.

La professionalitat no és pas menystinguda en el diari del partit. Adquireix valors nous. No és cas només de fer l'ofici del periodista descrivint la realitat política, social, cultural amb objectivitat, sinó també d'aprofundir en aquesta realitat, de donar-hi interpretacions, d'extreure'n línies de desenvolupament. És cas, per tant, de ser alhora pe-

riodista i dirigent polític.

Creiem que la premsa comunista és tot això, en una societat democràtica. Pel seu contingut innovador difon concretament la llibertat de premsa, la llibertat de la cultura, combat per un ús democràtic dels mitjans de comunicació de masses, té la valentia i la força de sortir a la descoberta, de contrastar l'ús capitalista de la informació, d'immergir-se en la societat per descriure-la, però sobretot per transformar-la.

ALESSANDRO CARDULLI

Tribuna

República i oportunisme

Tesi II (pàgina 5, columna 1).— Traduíem: "Tant com la monarquia no impedeixi el joc democràtic i parlamentari i no obstaculitzi la realització d'allò que el poble democràticament decideixi, el partit no farà un problema de l'actual forma de govern."

Hom copsa allò que motiva aquest paràgraf que ens podríem estalviar perquè, i principalment, no constitueix tesi i perquè expressa una actitud de circumstàncies clarament palesada ja públicament en altres ocasions.

I encara: "sobre la monarquia, el Partit Comunista d'Espanya, que és republicà..."

Demòcrata i comunista, jo no sóc republicà. Els comunistes som demòcrates per excel·lència, tan demòcrates com qui més en sigui i ningú, per molt que corri, no ens deixarà enrere sempre que es tractarà de fer avançar la democràcia. Esdevé, però, un tòpic repetir que els comunistes preferim la república democràtica (subratllem l'adjectiu) a la monarquia, i pot passar si és una monarquia realment democràtica.

Engels ha escrit ("Origen de la família, de la propietat privada i de l'Estat"): "...la república democràtica esdevé cada cop més una necessitat ineludible perquè és l'única forma d'Estat en la qual pot tenir lloc la batalla última i definitiva entre el proletariat i la burgesia"; i en Lenin ("L'Estat i la revolució"): "...partidaris de la república democràtica en tant que millor forma d'Estat per al proletariat sota el capitalisme, no

tenim dret a oblidar que l'esclavatge és el destí reservat al poble àdhuc sota la república democràtica burgesa..." He subratllat l'adjectiu democràtica i els mots necessitat i sota el capitalisme pel que diuen: som partidaris de la república democràtica (no d'una república qualsevol) no pas per principi, sinó per necessitat sota el capitalisme.

En cap cas, ni en Marx, ni l'Engels ni en Lenin no es diuen republicans, ni tampoc socialistes en el sentit sovint pejoratiu que donem avui a aquest mot i en Lenin recorda ("L'Estat i la revolució", cap. IV): "Engels escrivia que en tots els articles emprava el mot comunista perquè ja a l'època el mot "socialdemocrata" era una expressió tan elàstica (no pas més ni tan poc menys que el mot republicà —J.B.) que era simplement impossible servir-se'n."

¿Talment és d'imprescindible, tan necessari és insistir tant i talment repetir no pas la nostra preferència per la república democràtica sinó que som republicans (mot elàstic), sabent com sabem tots i com ho sap tothom que els republicans tots no són pas, de bon tros, demòcrates i que el mot republicà no és sinònim de demòcrata, ni republicà sinònim de democràcia?

La supressió de les quatre primeres línies del paràgraf objecte d'aquest comentari li llevaria el fort tuf d'oportunisme que se n'exhala.

Llavors de la discussió del projecte de "Manifiesto-programa", jo deia per escrit, i no se'm va fer cas, la meua oposició a un paràgraf del

text i a l'opinió d'en Juan Gómez ("M.O.", n. 21 del 28/11/1973, pàg. "Emigración") afirmant que els obrers dels països més desenvolupats, sota la influència, aleshores, de la socialdemocràcia, no varen saber fer o no vuller fer la revolució. Ara, la tesi XV (pàg. 31, columna 1) continua reblant el clau. És inadmissible carregar els neuers al proletariat europeu dient que no ha sabut fer la revolució i afegint, per si això no fos ja massa, que per aquesta realitat (entre altres) és responsable de les aberracions estalinianes i del burocratisme soviètic.

I per fer bon pes i millor mesura s'excusa, a parer meu, la socialdemocràcia dient que aquesta, amb la seva política de defensa del sistema capitalista i de l'imperialisme, ha palesat la seva incapacitat per a realitzar el socialisme.

¿Què es pretén qualificant d'incapacitat allà on no hi ha sinó la voluntat ni altre objectiu que la defensa del sistema capitalista i de l'imperialisme?

En S. Carrillo hi replica, possiblement involuntàriament (Cf. / "M.O." especial IX Congrés, última pàgina, col. 3, "Reconstruir la unitat"): "... tractem de crear, fa anys, la teorització i la política que ens permeti fer en aquests països la revolució que (el subratllat és meu —J.B.) no ha volgut fer la socialdemocràcia ni ha pogut fer-se (el proletariat, la classe obrera s'entén —J.B.) amb el concepte tradicional del marxisme-leninisme."

J. BUDI (Agrupació de França-París)

Cartes al director

LA TERCERA EDAT.

Senyor director:

Tenim tants problemes, tant els pensionistes com els jubifats, o sigui, tots aquells qui per la nostra vellesa o malaltia no podem treballar.

Sabem que a tot Espanya hi ha problemes, però en nosaltres es veuen molt més aguditzats; nosaltres, els qui hem arribat a aquesta edat, ens veiem abocats a l'abandó més injust. No solament se'ns regateja una assistència econòmica i digna, sinó també se'ns pren de la poca cosa que ens donen.

L'any passat —li pregunto jo al govern— ¿que va fer amb la puja que deia que ens donaria a l'octubre de 1977? Es va perdre.

Ara ens han migpartit el 30 per cent que deien que ens donarien. No solament l'han migpartit, sinó que la meitat no hem arribat ni tot just a l'11 per cent.

¿No serà que estan fent una maniobra per quan arribin les eleccions municipals?

¿Tornar a enganyar-nos, com ho van fer en les darreres eleccions, tant a ancians com a joves i, sobretot, a la gent del camp prometent-nos la lluna en un cove?

Prou! Ja no ens enganyen més. Per això crido la tercera edat per tal que formin els seus sindicats com a Barcelona estan formats; com aquí a Terrassa els estem formant i ens donen suport, PSUC, CCOO, UGT, i USO i les altres centrals sindicals. Així podrem reclamar tots els nostres drets ja que hem estat treballant tota la nostra vida per ara morir-nos de gana.

Jo que sóc la dona d'un pensionista, pregunto a vostès, senyors: ¿podrien passar les seves senyores amb 11.000 pessetes el mes tal com està la vida? M'agradaria que em contestessin. I tants i tants milers que hi ha que no cobren res ¿com s'ho passaran?

FRANCESCA REDONDO

CRIDA A LES DONES

Senyor director:

Per incorporar-nos al costat de tots els nostres companys de la tercera edat, les dones, segons ells, mai no hem produït. No crec que calgui insistir molt en aquest problema que comprèn tants i tants milers de dones que mai no han treballat assegurades.

Vosaltres en sabeu el perquè, senyors capitalistes! Quants us heu engraiat amb el treball de les dones, que feien feines a casa vostra, que cosien a la confecció, que treballaven al camp, a les fàbriques, etc.

Per exemple, com us heu aprofitat de nosaltres, sense ni un cèntim de despesa per la vostra part, ni assegurances ni impostos de cap mena!

Jo repetiria un cop més a aquests senyors de l'Administració: ¿Qui ha pujat dues generacions senceres, sinó nosaltres? ¿Quants milers de dones, de més a més de criar llurs fills, han de treballar perquè no els arriba el sou del marit?

Endemés, senyors de l'Administració, ¿és que potser la feina de la dona a casa, amb hores indefinides, amb sacrificis sense fi, no mereix la reconeixença i la dignitat que qualsevol treballador es mereix?

Companyes, no abandonem la lluita. No solament pel nostre present sinó també pel nostre propi convenciment que tenim la raó.

Premsa comunista: un instrument de lluita per una informació completa i pluralista, pel ple afermament de la llibertat de premsa (Fotós d'aquí)

Un estudi de «Nous Horitzons»

El problema de les biblioteques: ¿qui l'ha de resoldre?

Publiquem un fragment —l'apartat final— d'un article important, publicat a "Nous Horitzons" per Elisa Camps i Adela d'Alòs-Moner. Després de constatar l'escassa o nul·la atenció que les biblioteques mereixen en les alternatives de política cultural publicades fins ara pel PSUC, i de glossar la importància dels llibres i de les biblioteques si volem assumir les noves propostes de vida comunitària, davant la crisi òbvia de civilització que patim, llegim:

SITUACIÓ ACTUAL

Poques dades són suficients per copsar la dramàtica situació en què ens trobem: segons les normes mínimes de la Federació Internacional d'Associacions de Bibliotecaris (IFLA / FIAB), a la qual Espanya està adherida, corresponen 2,5 llibres per habitant. A Catalunya, a les biblioteques públiques, el percentatge és de 0,25 per cent. Segons les mateixes normes, tots els municipis de més de 5.000 habitants han de tenir biblioteca, i per cada 2.500 habitants hauria d'haver-hi una persona especialitzada (a Catalunya mancarien, doncs, al voltant de 1.500 bibliotecaris titulars).

Són poques dades, però suficients per entendre fins a quin punt anem endarrerits en aquest equipament social, sobretot si tenim en compte que aquestes normes mínimes ja han estat assolides per la majoria de països i que, en aquest moment, les nostres estadístiques ens situen per sota de molts països conside-

rats més subdesenvolupats que el nostre.

Entre altres, els problemes amb què avui es troben les biblioteques són:

—Manca total de planificació; xarxes de biblioteques mal estructurades i sense coordinació entre elles.

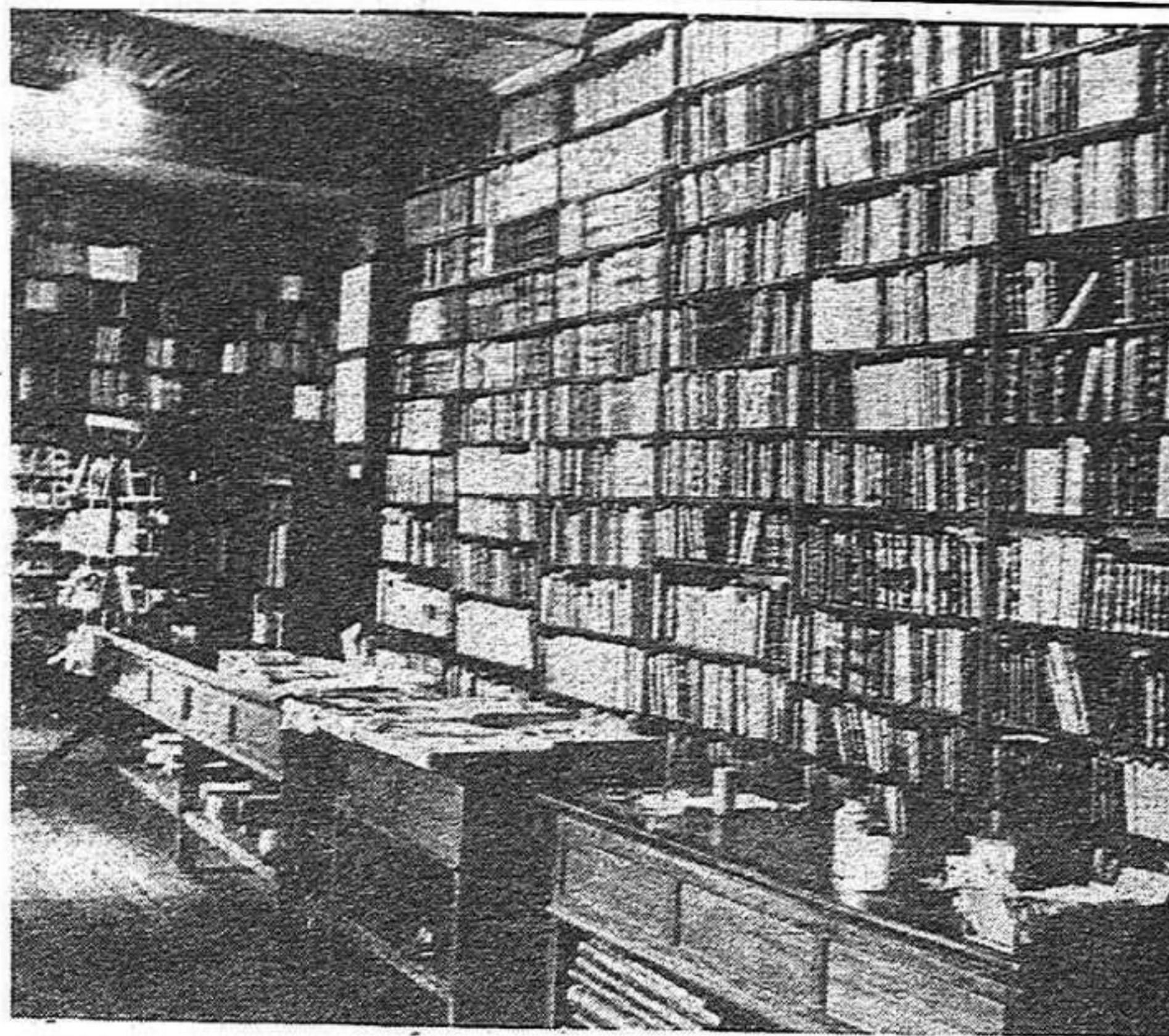
—Fons envellits, inadequats per als lectors específics i insuficients en la seva quantitat.

—Pressupostos absolutament precaris, tant per al personal com per als fons.

—Manca de responsabilització per part dels organismes i entitats de qui depenen i direcció autoritària, que no permet la participació dels estaments directament implicats.

—Poca dotació de llibre català.

—Personal en molts casos no qualificat i insuficient a nivell de tècnics i auxiliars. En aquest sentit cal dir que la professió de bibliotecari reconeguda durant la Segona

Biblioteques públiques: un percentatge baixíssim de lectors (Fotos d'arxiu)

República, encara avui no ha estat institucionalitzada, amb els greus problemes que això comporta.

CONCLUSIONS I ALTERNATIVES

Es fa necessari i urgent de no deixar postergat el problema de les biblioteques. Cal reforçar i estendre les estructures ja existents, d'acord amb les normes internacionals i programar-ne la creació de noves. Pensem que aquesta labor hauria de dependre de la Conselleria de Cultura de la Generalitat, amb la participació activa d'altres organismes (ajuntament, universitats...) que, recollint l'esquema organitzatiu de la Generalitat, podria crear de nou un "Servei General de Biblioteques" que depengui directament d'ella i que tingués en compte els següents punts:

—Adhesió efectiva a les normes internacionals de l'IFLA/FIAB, així com al manifest de la UNESCO sobre biblioteques.

—Dotació suficient de personal especialitzat i ben retribuït que respongui en quantitat i qualitat a les necessitats de cada biblioteca. Necessitat d'institucionalitzar la professió del bibliotecari per tal que rebi una formació adient, garantida per uns estudis reconeguts de nivell universitari.

—Racionalització i coordinació dels serveis generals (intercanvi, classificació i catalogació, préstec interbibliotecari...)

—Negativa a qualsevol forma de control ideològic.

—Democratització interna de les xarxes i del funcionament de cada biblioteca.

—Creació de biblioteques de districte a les zones menys dotades culturalment (especialment en barris i pobles amb un tant per cent alt d'immigració).

—Increment i actualització dels fons bibliogràfics.

—Adequació i ampliació dels locals ja existents.

—Necessitat de crear bons serveis de lectura per a grups específics de la societat: malalts, presos, jubilats, etc.

—Potenciació dels bibliobusos i dels mitjans d'extensió bibliotecària a nuclis petits de població, que també han de contribuir a curt termini a pal·liar les deficiències de les xarxes de biblioteques de les

poblacions més grans.

—Coordinació entre les diverses iniciatives públiques i privades a l'hora de la planificació de les xarxes de biblioteques.

—Creació de biblioteques escolars en tots els centres d'ensenyament, la qual cosa no ha estat prevista en l'actual legislació educativa.

—Atenció especial a la Biblioteca Nacional de Catalunya a fi que pugui portar a terme la seva funció específica.

—Reorganització de les biblioteques universitàries perquè siguin un servei obert a tothom, sense traves ni discriminacions de cap mena; així també s'ha de dotar i de potenciar la creació de biblioteques especialitzades, fins ara gairebé inexistentes.

—Assumpció i responsabilització, per part de tots els organismes públics, de la necessitat de crear i potenciar les biblioteques.(...)

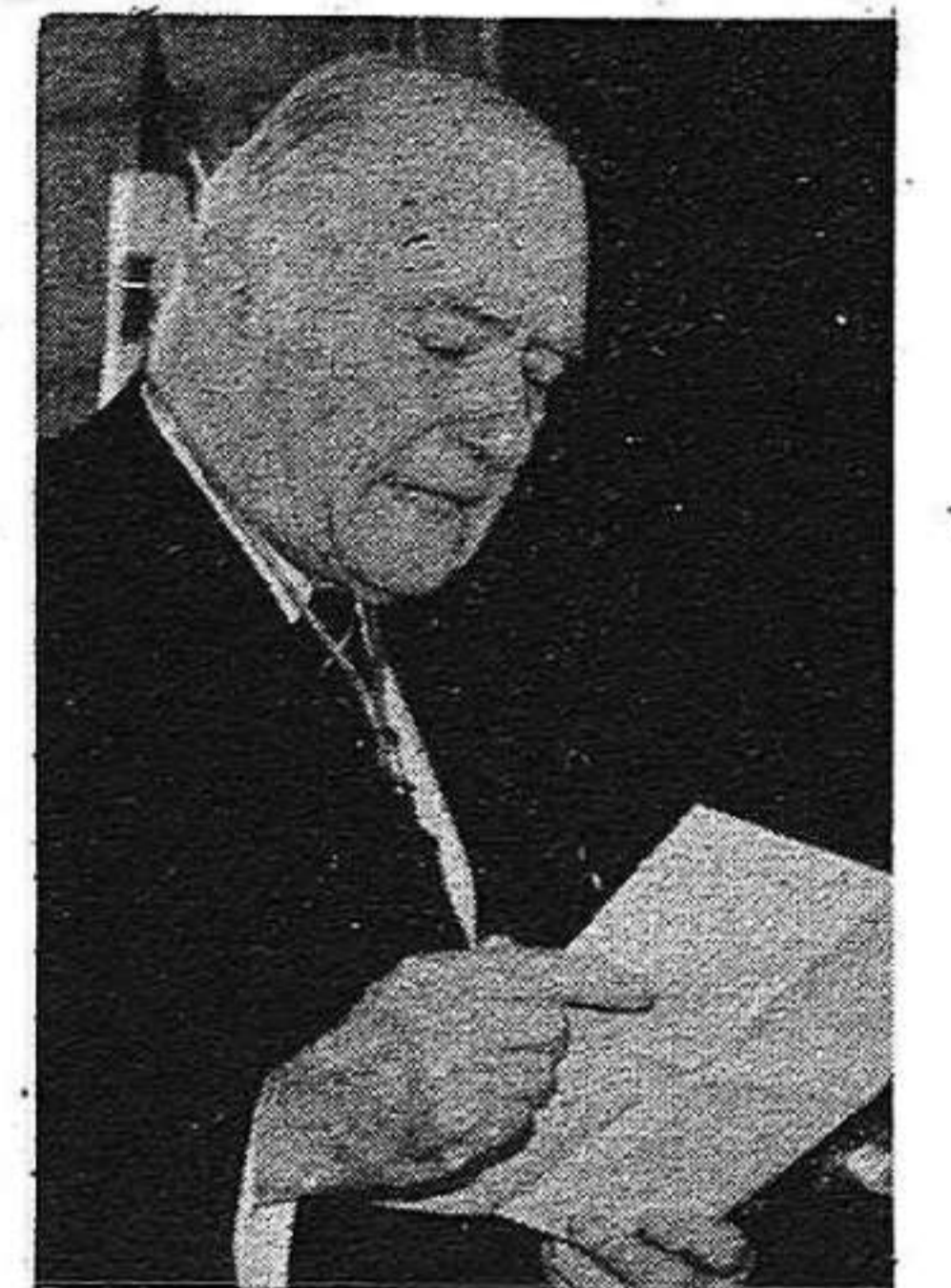
Biografia sobre Josep Tarradellas

El passat 30 de març, als locals de l'Associació de la Premsa de Barcelona, i amb presència del conseller de governació, senyor Rahola, va ser presentat el llibre d'Ernest Udina, Josep Tarradellas, l'aventura d'una fidelitat, publicat per Edicions 62.

La presentació de l'autor i de la biografia va córrer a càrrec de Manuel Ibàñez Escofet i de Josep M. Castellet. Tant el conseller de governació com el mateix autor afegiren uns mots finals a les càlides paraules dels presentadors.

El llibre d'Ernest Udina, fruit d'un treball intens tant en contacte amb Josep Tarradellas, a l'exili de Saint Martin le Beau, com amb la documentació de l'època paral·lela amb la vida del futur president de la Generalitat, ultrapassa, i molt favorablement, altres estudis publicats fins ara sobre Tarradellas, polític tossut, tenaç, sempre atent a la realitat de Catalunya. Si bé tot el llibre d'Ernest Udina traspuja una predisposició a acceptar les interpretacions que el biografat fa dels fets que marquen una vida tan llarga, no és tampoc un treball hagiogràfic, dels que regalimen encens i dosis ineducades d'admiració envers el personatge estudiat. La sobrietat, no sempre exempta de reiteracions, de l'Udina ajuda a la lectura d'aquest text indispensable per als qui vulguin conèixer més de prop les constants en l'actuació de

Tarradellas. El fill de camperols d'un poblet del Baix Llobregat, format políticament en el CADCI i en l'escola del contacte quotidià amb Macià, esdevé home d'Estat, amb funcions de gran responsabilitat, a partir del 19 de juliol del 36. Després, a l'exili, Tarradellas, polític bel·ligerant —el polític que més cartes ha escrit, com ell mateix ironitza en un moment del llibre, "I no sempre cartes benèvols"— imposa el seu criteri, aconsegueix de retornar al seu país com a president de la Generalitat i d'unir així el seu nom a la institució autònoma que ha estat sempre la seva senyera.

Un llibre que ensenyarà a "llegir" les obsessions del President. Per a uns i altres, val la pena que sigui llegit, corregit, comentat, debatut.

IGNASI RIERA

CADA MATÍ LLEGIU AVUI diari en català

DEMANEU-LO AL VOSTRE QUIOSC

AVUI
AVUI
AVUI

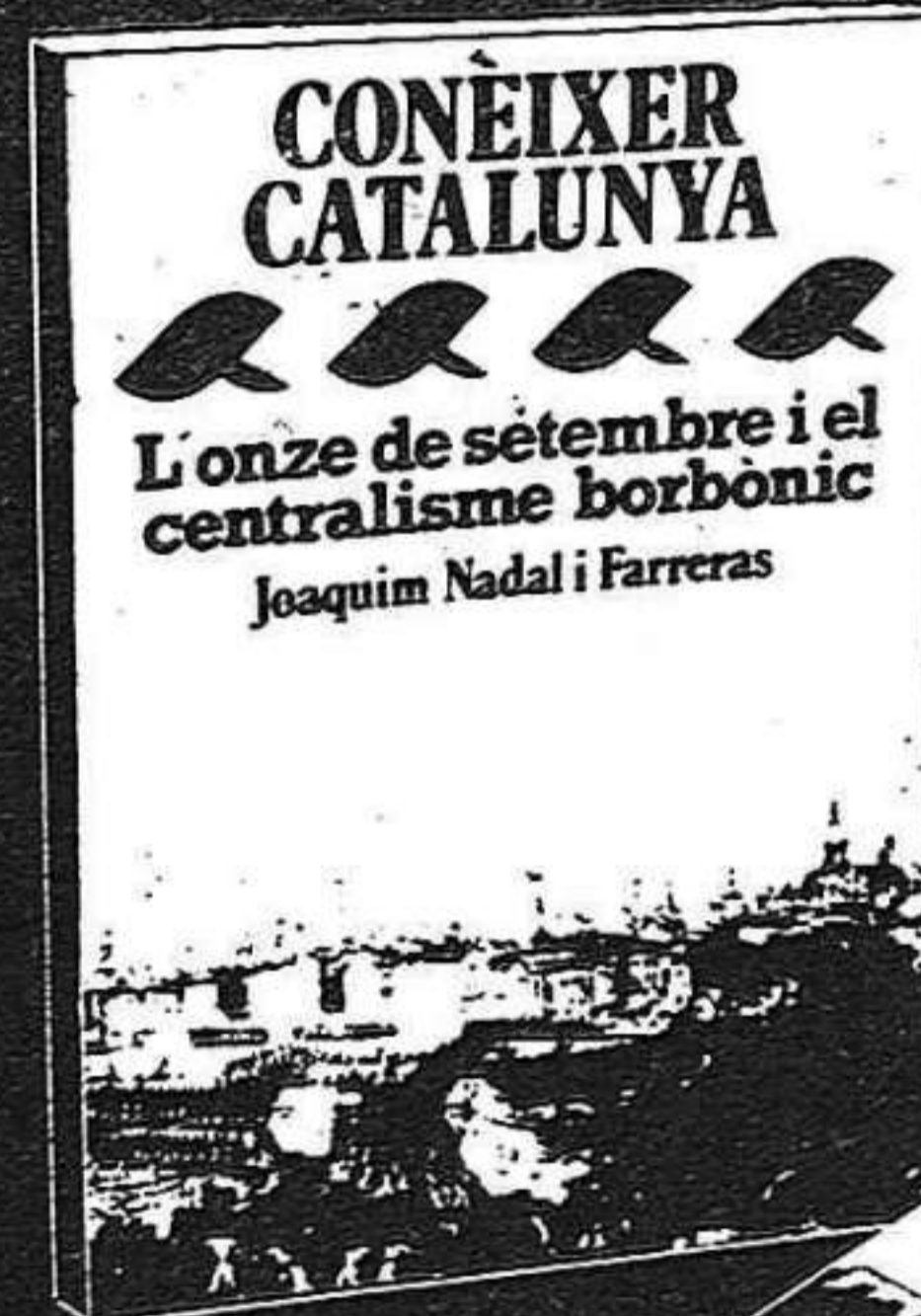
Un diari independent i objectiu, al servei dels Països Catalans.

Un diari per al futur

SUBSCRIVIU-VOS-HI

CONÈIXER CATALUNYA

3 PRIMERS TÍTOLS

L'ONZE DE SETEMBRE I EL CENTRALISME BORBÒNIC
Joaquim Nadal i Farreras

Síntesi de divulgació del segle XVIII català

ELS ORIGENS HISTÒRICS
Josep M. Salrach Mercé Aventin

Gestació de Catalunya amb els aspectes polítics, econòmics i socials d'aquest procés

QUI ÉS CATALÀ?
Encarna Roca

Un llibre per assenyalar l'evolució que ha tingut el Dret català

DOPESA
GRUP «MUNDO» D'EDICIONS

El patronat hi posa traves

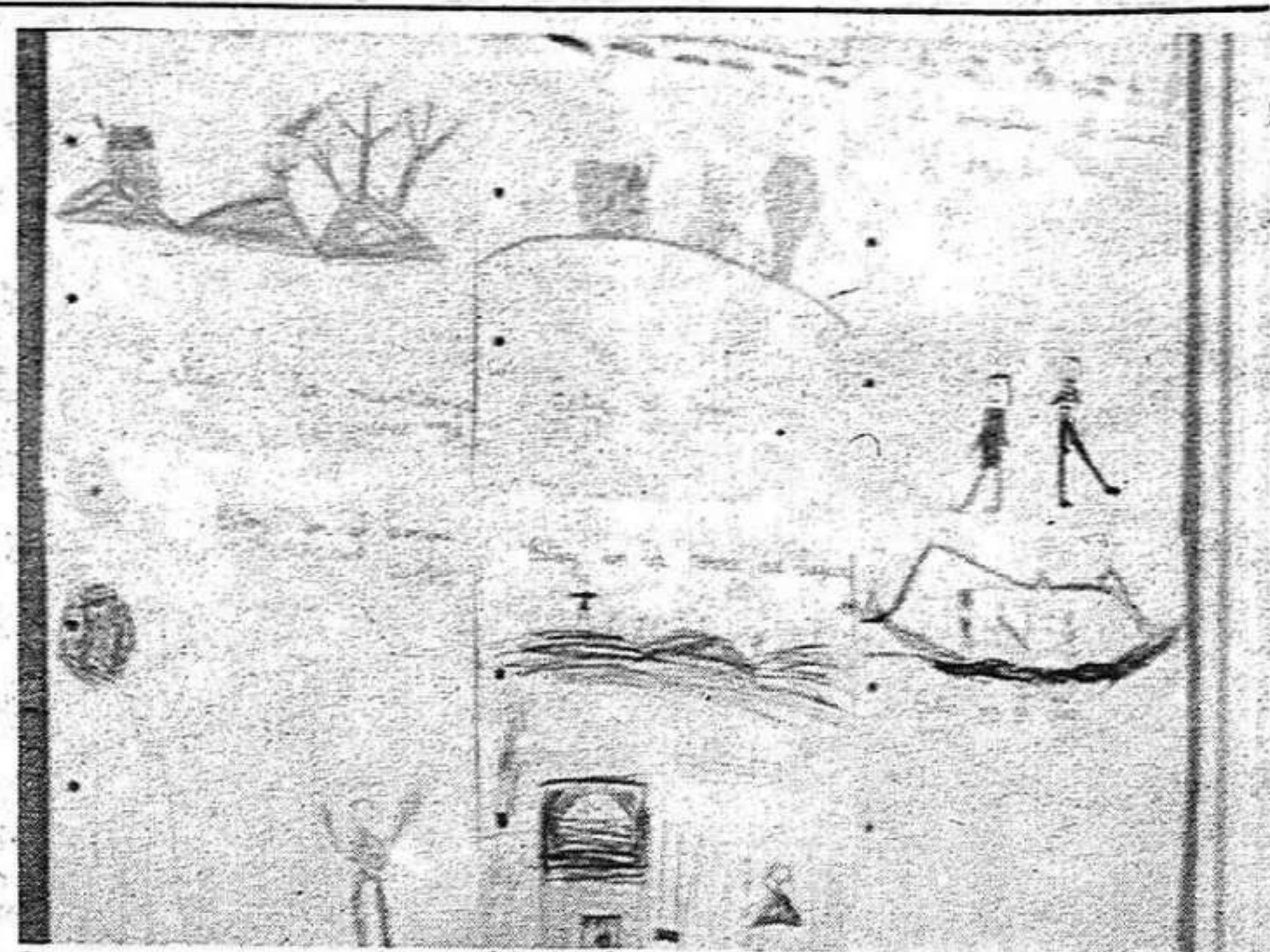
L'Escola Massana cap a l'autogestió

L'escola Massana, de Barcelona, va ser fundada el 1929 com una escola d'arts i oficis. Immediatament va passar a dependre d'un patronat del qual formaven part l'Ajuntament de Barcelona i algunes entitats culturals i artístiques. Aquesta escola, fundada amb unes tècniques concretes, va anar consolidant uns ensenyaments importants.

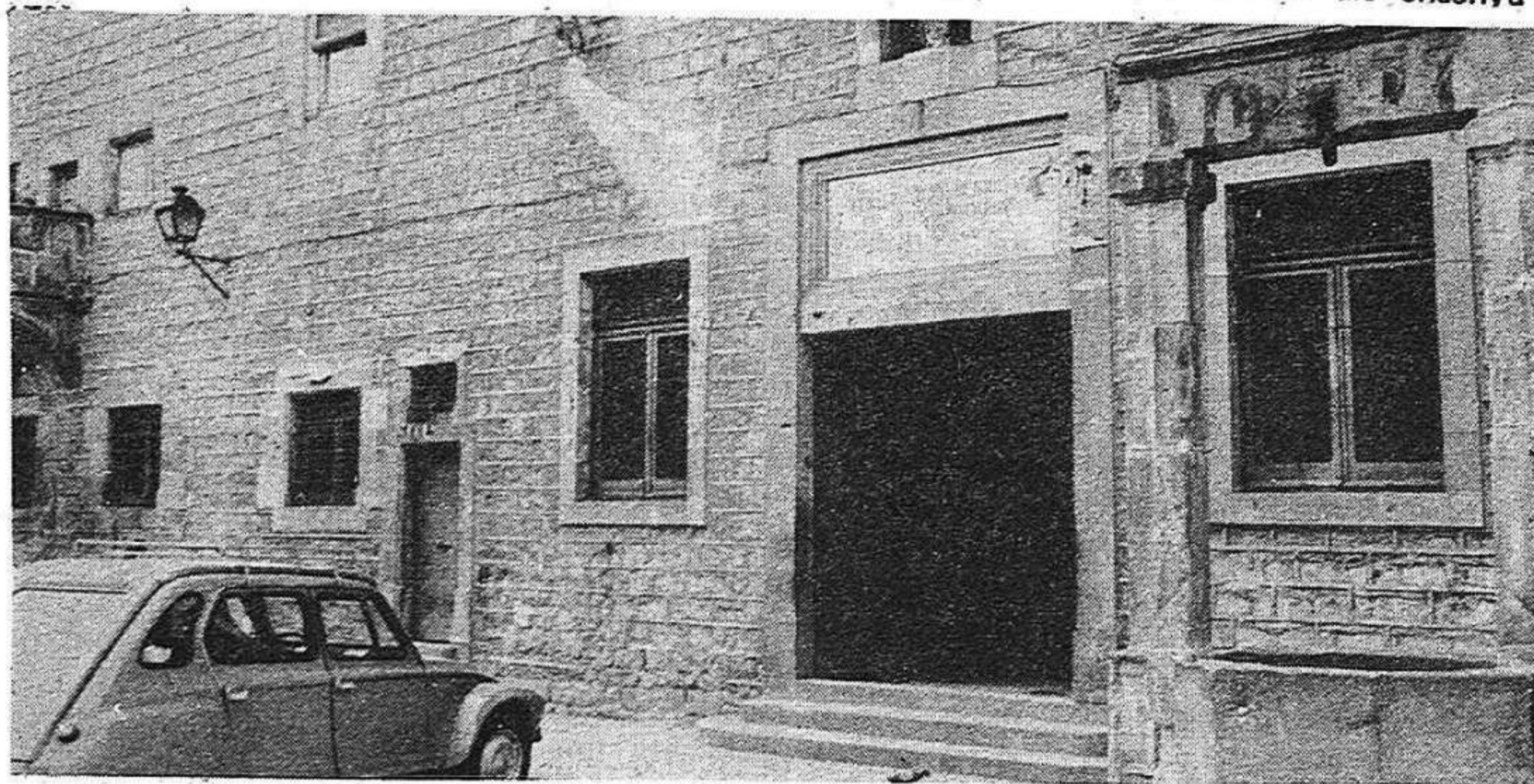
L'escola, malgrat els anys dels organismes oficials, com de dictadura, ha conservat un pot ser l'Escola d'Arts i Oficis, i es mantingué, fins a certa manera independent cert punt, deslligada de l'Ad-

ministració.

La situació actual de l'escola és: uns 1.500 alumnes i uns 250 mestres. Una bona part dels estudiants són estrangers (sud-americans, suecs, japonesos, etc.), que vénen amb beques dels seus respectius països per assistir als ensenyaments de l'escola Massana.

L'instint de la creació artística es manifesta ja en la infantesa. Les belles arts són un component primordial de la cultura i el seu aprenentatge s'ha de posar a l'abast de tothom. Centres com l'Escola Massana són un patrimoni irrenunciable.

Escola Massana: massa dificultats per a tan poques ganes de resoldre-les (Fotos de Jordi Morera)

uns anys abans del canvi experimentat al nostre país, però sempre han sigut obstaculitzats pel patronat (pont entre l'Ajuntament de Barcelona i l'escola) que, havent de reunir-se un cop cada mes, no ho ha fet des del setembre de l'any passat. Malgrat els impediments que hi ha posat el patronat, s'ha aconseguit l'entrada en funcionament d'una assemblea d'escola constituïda pel professorat i l'alumnat del centre i l'elecció democràtica d'un nou director.

juntament ha fet de les eleccions sindicals (en les quals va guanyar CCOO) i la titulació dels alumnes, els quals han d'anar a revalidar el seu títol a l'escola oficial, mentre que l'escola Massana posseeix més tècniques que no l'altra.

També és important el problema monetari de l'escola, que està en una situació molt greu gràcies a la mala administració durant 40 anys.

S'han fet i s'estan fent molts esforços per solucionar tots aquests problemes. Des d'anar a parlar amb el tinent d'alcalde fins a entrevistes amb gent de la ponència de cultura de l'Ajuntament, el qual va reconèixer que el patronat és inoperant però va acabar remetent la solució dels problemes al mateix organisme, cosa realment incomprensible si no és que la postura de l'Ajuntament sigui que l'assumpte continuï igual fins que les eleccions municipals l'alliberin de prendre un determini i que la qüestió sigui resolta pel nou consistori.

Els problemes són molts i les solucions també però, a part de la gent de la pròpia escola, dona la sensació que no hi ha massa gent disposada a resoldre les greus dificultats que té plantejades l'escola Massana.

JOSEP MANEL NAVARRO

"NOUS HORIZONS"

Cultura i socialisme

El número 41 de "Nous Horitzons", que correspon al mes de març de 1978, és una sòlida aportació al plantejament de la lluita cultural, en la dinàmica vers el socialisme. En efecte, hi ha, per començar, la ponència de Joaquim Sempere, intervenció de l'ex-director de "Treball" en l'acte celebrat el dia 10 de febrer al Col·legi d'Advocats de Barcelona sota el títol de "Lluita, cultura, socialisme", del qual la nostra revista ja va donar una ressenya. Hi ha també, sempre des de l'angle d'aquesta secció, un article sorprenent per la seva novetat: "Biblioteques: un problema a resoldre", d'Elisa Camps i Adela d'Alòs-Moner, que reproduïm en part en aquestes mateixes pàgines. Després d'una nota divertidíssima de Francesc Vallverdú sobre "don" Julian Marfas, "Nous Horitzons" publica un document de la Comissió d'Ensenyament del Comitè Central del PSUC, "Sobre la catalanització de l'escola". Finalment, i en l'apartat de llibres, recomanem la recensió de Laura Tremosa al llibre dels cubans Isabel Larguía i John Dumoulin: *Hacia una ciencia de la liberación de la mujer*, publicat per Editorial Anagrama.

nous horitzons

Número 41 - Març de 1978

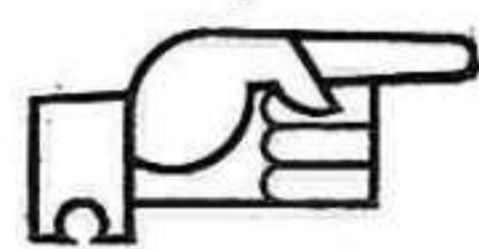
Cultura i Política pel socialisme

Eleccions sindicals, democràcia obrera i llibre de cinema

Letrament amb

Sobre la nova direcció internacional del treball

La vegeu dels treballs del 1978

índice

AGÈNCIA DE PUBLICITAT DE SERVEIS PLENS

- * CREACIÓ REALITZACIÓ DE: Campanyes publicitàries - Anuncis - Pel·lícules publicitàries - Cinema i T.V. - Plafons publicitaris - Ràdio
- * PUBLICITAT DIRECTA: Opuscles - Catàlegs - Cartells - etc.
- * LLENÇAMENTS - DIFUSIÓ d'abast nacional - regional - provincial - local - en tots els medis.

índice

ARTS GRÀFIQUES

- TALLERS D'IMPRESSIÓ EN OFFSET I TIPOGRAFIA.
- ALTA QUALITAT EN TOTS ELS TREBALLS.
- SERVEI RÀPID.
- PUNTUAL SEGURETAT I SERIETAT EN EL LLIURAMENT D'ENCÀRRECS.
- PRESSUPOSTOS RIGOROSAMENT AJUSTATS
- EXPERIÈNCIA EN L'EDICIÓ DE LLIBRES I REVISTES

índice

Sempre cap al futur

Casp, 118-120, 5è, 2ª - Tels. 225 60 85 - 225 67 87
BARCELONA - 13

debat sobre l'EUROCOMUNISME

amb la participació de:

- ERNEST MANDEL Membre del Secretariat de la IV Internacional (Autor del llibre "Crítica del Eurocomunismo" d'Editorial Fontamara).
- JORDI BORJA Membre del Comitè Executiu del P.S.U.C.
- J.M. VIDAL VILLA Profador d'Economia Internacional de la Universitat de Barcelona).

AULA MAGNA de la UNIVERSITAT (Plaça Universitat)

- Amb el patrocini del Centre d'Estudis Històrics Internacionals.

DIVENDRES 7, a les 7 del vespre

ments de l'escola Massana.

Ja des de fa una anys es va començar a produir un canvi a nivell pedagògic, a través d'un gabinet d'estudis didàctics, que va fundar l'escola a fi de posar al dia tots aquells mètodes i pràctiques que quedaven endarrerits. El concepte d'art ha canviat i el concepte de tècnica limitada també.

Cal ressaltar el gran canvi pedagògic efectuat a l'escola Massana, amb aportació de noves tècniques, fins arribar a fundar un taller de projectes.

Tot això s'ha aconseguit gràcies a l'interès desvetllat dins del mateix centre.

Els intents d'autogestionar l'escola i democratitzar el seu funcionament, començaren

L'escola Massana té actualment molts problemes, però potser un dels més importants és el referent al professorat.

Hi ha vint-i-tres ensenyants que es troben en pessima situació laboral, ja que estan classificats com a "conferenciants eventuals" i no consten en nòmina ni estan donats d'alta a la Seguretat Social, encara que exerceixen regularment. Aquests ensenyants, amb el suport de l'assemblea d'escola i del director, demanen ser admesos, com els altres mestres, a la plantilla. Cal tenir en compte que, contràriament, existeix un nombre considerable d'ensenyants que, encara que són a la plantilla, no exerceixen regularment a l'escola.

Altres traves amb què es troba l'escola són, per exemple: la impugnació que l'A-

llengua

No acuseu "a" ningú

Això que s'anomena el complement directe i també acusatiu (aquesta expressió no m'agrada gens, acusar és molt lleig) s'introdueix sense preposició. Generalment, perquè hi ha alguns casos excepcionals que després procurarem explicar.

Diem, per exemple: *He vist la casa. He vist ton pare. He vist el cavall del masover. No trenqueu els gots. Fes el favor d'avisar la Maria. Hem portat els paquets a cal recader. Van foradar la paret per poder sortir. Els van acusar de matar un home. Aquell metge ha guarit molts malalts.*

Però com que en castellà el complement directe, o sigui allò substantiu que és l'objecte de l'acció del verb, s'introdueix, quan és persona, amb la preposició a, i com que l'ús del castellà ha estat durant una pila d'anys gairebé exclusiu en molts ordres de la vida, vet aquí que avui s'observa aquest ús de la preposició a en català, força sovint. És prou clar que no és cas d'una evolució de la nostra llengua, sinó d'una influència que obeeix a una llarga opressió del català. En castellà diríem (seguim alguns dels exemples que hem posat abans): *He visto la casa; però: He visto a tu padre. No rompáis los vasos; però: Haz el favor de avisar a la María.*

Recordeu-ho: el complement directe o acusatiu, en català, sense a, tant si és persona com si no.

Però abans hem parlat d'excepcions. Anem-les a veure.

Quan el complement és un dels pronoms personals *mi, tu, vos, nosaltres, vosaltres, ells, elles, si: Ell m'ha esquitxat a mi i jo l'he esquitxat a ell. No us vaig reconèixer, ni a vos ni a elles. S'explotava a si mateix. En comptes de mullar-te a tu ens ha mullat a nosaltres.* També és una excepció el cas: *l'un a l'altre* (s'insultaven l'un a l'altre). Un altre cas excepcional és quan, en una comparació, el darrer terme s'introdueix amb *com* o amb *que* i s'omet el verb. Això és un xic embolicat, oi? Vegem-ho: *Odiava els seus enemics.* (Sense preposició.) Comparació: *Odiava el seu propi fill com odiava els seus enemics.* (Sense preposició.) Comparació sense el verb en el darrer terme: *Odiava el seu fill com als seus enemics.* Posem un altre exemple de signe menys verinós, per treure el mal gust: *Estimava els seus nebots com als seus fills.* En aquests dos darrers exemples fem servir la preposició a. (En aquests casos, la preposició s'ha contret amb l'article: a els- als.)

I encara, un altre cas d'excepció. És quan la frase pot quedar ambigua. Per la claredat cal sacrificar-ho tot, fins els més sagrats, intangibles i ancestrals principis. Si diem que *el policia empaitava el lladre*, potser ho entendrem, perquè generalment els lladres són els empaitats pels policies. Però de la frase no es dedueix clarament, ja que és permès de posposar el subjecte. Per veure més bé aquest exemple: Suposem que un pagès és l'empaitador i un gos l'empaitat, i que, per qüestions d'estil, posem el subjecte (pagès) darrere del complement directe: *Empaitava el gos el pagès. ¿Qui empaitava a qui? Empaitava al gos el pagès. Ara és ben clar!*

per ENRIC VIVES

Tres propostes
teatral independents

Aproximació al liberal Robrenyo

Al caient de la Setmana Santa s'han presentat a Barcelona tres noves propostes d'altres tants grups independents (Alfonso Sastre proposa la denominació de "teatre marginat" a allò que comunament anomenem teatre independent) de molt diversos abast. Malgrat que un espectacle és en català, un altre bilingüe i l'altre en castellà, els respectius treballs de la Companyia de Teatre l'Ou Nou, Ziasos-La Tràgica i Companyia Titular del Saló Diana s'enquadren en la marxa del teatre català.

Repetides vegades vinc expressant aquí la urgència d'una ordenació del teatre català, de crear una infraestructura valorada i potenciada; al capdavant, la necessitat que la Generalitat explori com cal aquest assumpte i assumeixi, com més aviat millor, una política teatral àmplia en el marc d'una política cultural al servei del poble català.

D'alguna manera, els treballs que avui comentem tindrien la seva definitiva "valoració" a l'empara d'aquesta política teatral. "L'espectacle Josep Robrenyo" que presenten els de l'Ou Nou al Casal de Sant Andreu està en funció de l'intent d'establir-hi un Teatre Estable que garanteixi al barri la normalització d'una activitat teatral plantejada sota criteris i pressupòsits que parteixen de considerar el teatre com un servei públic i un bé de cultura. Per la informació que tinc, aquest grup i Col·lectiu "Ignasi Iglésias" (que va representar un Shakespeare al Casal) han presentat ja als departaments corresponents (tant de Barcelona com de Madrid) un projecte-peticició d'ajuts econòmics per fer del Casal de Sant Andreu un Teatre Estable —a nivell de programació regular— que garantirien ambdós grups, responsables cadascun de la selecció de textos a partir d'una mínima concurrència de criteris ideològics, amb els seus propis muntatges i amb la contractació d'altres grups que anirien desfilitant per l'esmentat local.

"L'espectacle Robrenyo" és un treball digne, ben plantejat, irregular pel que fa als actors, que suposa un apropament a la figura del liberal

Robrenyo (1780-1833), considerat com el precursor del teatre català. Assenyalaria l'excel·lent escena inicial en la qual "presenta", justament i amicalment, la figura de l'escriptor, la superada dificultat d'embastar escenes que corresponen a altres tantes obres seves. Aquest muntatge col·lectiu, en el qual també trobem algunes de les formes del teatre èpic, està fet utilitzant al màxim les possibilitats d'un ampliat espai escènic, buscant constantment trencar la tradicional comunicació del teatre a la italiana. L'humor i la ironia hi són presents com a contrapunts a la dimensió política d'un home públic

que va fer del teatre la seva arma de reflexió. Malgrat tot, malgrat el bon to mitjà d'aquest treball, la funció del Casal de Sant Andreu em va deixar força incògnites: ¿És aquest el teatre adequat per recuperar un públic allunyat del teatre? ¿Quins mitjans són més adients per acomplir una campanya de captació com la que allí es pretén? No hi ha cap dubte, però, que, qualsevol que sigui el camí que s'ha de seguir, la continuïtat en el treball esdevindrà un factor determinant i sine qua non. Tota política teatral en aquest sentit necessita l'exigència de la continuïtat.

DEL DIANA A LA VILLAROEEL

Els del Diana han buscat un Pirandello —"Enrique IV"— per presentar la seva Compa-

Del programa de mà del "Enrique IV", presentat al Diana per la Companyia Titular Inestable

nyia Titular Inestable, amb un muntatge que signa Màrius Gas. Un treball certament vàlid, fet amb professionalitat —Carles Lucena està francament bé en l'encarnació de la "bogeria" d'Enric IV— i que sembla que vol aprofundir en la rebel·lia de l'individu davant d'una societat autoritària i farcida de "valors establerts". Pirandello fa servir aquí un apropament a la fórmula del teatre dins del teatre per tal de reflexionar altre cop sobre la soledat de l'individu. Màrius Gas trenca bé l'espai escènic, l'engrandeix i el juga intel·ligentment. (En canvi, ha retallat ostensiblement la darrera part del text, amb la qual cosa escamoteja a l'espectador les "solucions" que Pirandello dona a l'obra i deixa que aquell hi doni les seves.) Sens dubte, aquesta és la millor feina elaborada per la gent del Diana i, sembla, l'inici d'un nou camí. Sobre la trajectò-

ria del Saló Diana, caldrà tornar-ne a parlar.

En canvi, jo diria que la unió dels grups Ziasos i La Tràgica per a l'espectacle "Cortesía y buen tono: breus indicacions per alternar en l'alta societat segons la marquesa de Collalto" no ha suposat cap passa endavant. La proposta és d'una enorme ingenuïtat, superficialment divertida en alguns passatges, però mancada de la més petita audàcia. La crítica als costums de la burgesia se centra en el manual d'urbanitat de l'esmentada marquesa i es concreta en la plasmació escènica de l'activitat dels "senyors marquesos" un dia qualsevol i segons aquest codi. Malgrat la bona construcció d'un parell de tipus, l'espectacle com a tal és fred, ingenu i superficial. Força lluny d'altres propostes d'un altre grup.

PÉREZ DE OLAGUER

El drama de l'opulència

"La grande bouffe"

Marco Ferreri és un dels realitzadors més descarnats de l'actual panorama cinematogràfic internacional. Corrosiu i directe, lliurement desvergonyit, ric en plantejaments, lluitador infatigable contra la falsedat i la hipocresia, Ferreri pot fer gala d'una filmografia de rics matisos. Cap dels seus títols no és una concessió ni a si mateix ni als espectadors.

Entre les pel·lícules clau de la seva obra —gairebé totes en són— destaca "La grande bouffe", el film escàndol per excel·lència, que fou el gran esdeveniment del Festival de Cannes del 73 i que ara s'estrena al nostre país dins d'aqueixa inqualificable qualificació de la lletra "S". No cal dir que val més veure el film de Ferreri dins d'aquesta categoria particular d'obra eròtica que no pas no poder assistir a la seva projecció, però cal assenyalar que uga semblança entre "La grande bouffe" i qualsevol producte exhibit al nostre país amb aqueixa "S" fatal és del tot impossible. "La grande bouffe" (La gran fartanada) és una entranyable faula moralista sobre l'aparell digestiu i la utilització que en fa la societat occidental i judaico-cristiana.

Tot i que els excessos en els àpats —la golosia deglutiva que dona l'opulència— no han estat mai ben vistos per les institucions que tenen cura de la moral pública, no cal dir que en l'escala dels vicis ocupen un lloc menor si els comparem amb el sexe, la droga o l'afany de llibertat expressiva i individual. Per ai-

xò els postulats que planteja Ferreri a la seva pel·lícula sorprenen, però alhora apassionen. Quatre amics que pertanyen a l'alta burgesia francesa es reuneixen a la mansió d'un d'ells per menjar fins que rebentín. Aquests quatre amics són un jutge, Philippe Noiret; un artista, Michel Piccoli; un pilot, Marcello Mastroianni, i un cuiner, Ugo Tognazzi. Viuran i moriran en una estranya aventura, en una entranyable faula sobre el bé i el mal.

Marco Ferreri ha sabut, amb gran encert, passar de la cosa humorística a la grotesca, i d'aquí a la tràgica, alhora que, amb una gran direcció d'actors, aconsegueix que els quatre protagonistes masculins, acompanyats d'aquesta extraordinària actriu que és Andrea Ferreol, donin la dimensió exacta de la seva angoixa, de la seva desesperació,

"La grande bouffe", el film escàndol per excel·lència

que els menarà, irremeiablement, a una mort sense finalitat, a una destrucció gastronòmica, però, també, a retrobar-se amb els seus orígens: l'aparell digestiu i el sexe, com a motors naturals de l'ésser humà, en el qual la raó està manipulada per la societat del consumisme i de l'opulència.

Ferreri no evita cap escena escatològica perquè l'espectador rebí en plena sensibilitat tot l'atac a sistemes i normes, i així el film és una successió de situacions-límit, amb un mal gust perfectament calculat, on no es deixa res a l'atzar. Cada pla, cada seqüència de "La grande bouffe" és un prodigi d'equilibri. La mort de cadascun dels amics té el seu pregon significat, la seva dimensió humana i social.

"La grande bouffe" és un film sense precedents perquè la seva agressió es fa contra aspectes inhabituals d'aquesta societat nostra de cada dia. Tragèdia grotesca sense pal·liatiu, "La grande bouffe" és una menja d'obligada ingestió per lúcids, famolencs i espectadors conscients.

P.M.

MIGUELEFE

Primera visita a Espanya

Els cors de l'Exèrcit Soviètic a Barcelona

Arribaren, actuaren i triomfaren. Aquests tres mots resumeixen el clamorós èxit que han obtingut els cors de l'Exèrcit Soviètic, dirigits per Borís Alexandrov, en la seva primera visita a Espanya, justament quan es compleixen cinquanta anys de la seva existència.

Els cors d'Alexandrov, des de la seva presentació oficial dissabte passat, dia 1 d'abril, han anat recollint, actuació rere actuació, rotunds resultats de públic i d'aplaudiments. Si això és així, ho hem d'atribuir a la mestria interpretativa de tots i cadascun dels components del conjunt, alhora que a la imprescindible compenetració que demana conjuntir harmònicament

més de vuitanta veus humanes.

Els cors eren esperats de fa anys. Però fins ara, circumstàncies alienes a la cultura n'havien privat la presència a terres espanyoles. Avui, resolts els impediments, el voluminós i més prestigiós conjunt musical de l'URSS ha iniciat la seva campanya per terres espanyoles precisament a Barcelona.

El cor fou creat pel pare de l'actual director, un professor del conservatori de Moscou, que va dirigir un grup petit de militars afeccionats a la música fins que va morir, el 1946. Quatre anys abans de la seva desaparició, Alexander Alexandrov —així s'anomenava el fundador— va deixar a la història musical un preciós llegat: la seva composició "Poema d'Ucraïna", feta el 1942, basant-se, com a inspiració, en la reconquesta de l'esmentat territori soviètic després de la prèvia conquesta bèl·lica per les forces militars alemanyes.

Mort el fundador, es va fer càrrec de la direcció el seu fill Borís, l'actual director, que porta al capdavant del grup ni més ni menys que trenta-dos anys. Anys en els quals el grup va anar creixent fins assolir, ja fa alguns decennis, la seva actual envergadura. Alhora, alçaven la il·lustrativa xifra de mil cinc-cents temes disponibles al repertori del conjunt: temes fonamentalment de les terres de l'URSS, però també de tots els pobles que han visitat en les seves nombroses sortides artístiques.

Aquestes sortides artístiques dels cors Alexandrov,

Els cors d'Alexandrov, un espectacle que cal veure (Foto de Jordi Morera)

Més de mig milió de treballadors contra la crisi a tot Catalunya: la vaga va afectar també els transports públics (Fotos de Jordi Morera)

Catalunya va respondre a l'«eurocrida»

Mig milió en vaga

L'eurovaga convocada per dimecres 5 va mobilitzar 40 milions de treballadors europeus. Com ja és sabut, la crida feta per la CES (Confederació Europea de Sindicats) va ser recollida a Espanya per CCOO i UGT les quals, al motiu genèric de l'acció —protesta contra l'atur— afegiren els objectius específics dels treballadors espanyols: plena ocupació, amnistia laboral, plena llibertat sindical, devolució del patrimoni sindical, contra l'acomiadament lliure, contra els expedients de crisi, contra el tancament d'empreses i contra la disminució del poder adquisitiu dels salaris.

No hi ha dubte que el principal problema en aquests moments és el de l'atur, que a l'Europa occidental afecta més de set milions i a Espanya ultrapassa el milió. Que es donin aquestes xifres tan altes és un fet evident de la manca d'atenció per part dels poders públics per trobar solucions estructurals i fer els canvis en profunditat necessaris per reorientar el sistema econòmic per altres vessants.

Com digué el vice-president de la CGIL italiana, Bruno Trentin, en la concentració de trenta mil persones que tingué lloc a Milà, es tractava de "la primera iniciativa en trenta anys que cridava els treballadors a lluitar contra la lògica de la divisió que propugnen les multinacionals i la patronal". En paraules de Solé-Tura: "Enfront de l'Europa de les multinacionals i dels monopolis comença a manifestar-se l'Europa dels treballadors. A l'Europa del Mercat Comú, el gran capital s'ha in-

ternacionalitzat molt abans i amb més eficàcia que no el moviment obrer. Fins ara ha estat molt difícil dur a terme accions obreres coordinades a nivell europeu. És, sens dubte, un gran pas cap a la unitat del moviment obrer a nivell europeu, sense la qual no hi ha emancipació possible dels treballadors de cap país aïllat."

D'aquesta acció sindical a nivell europeu caldrà valorar l'aspecte unitari. Bruno Trentin digué al respecte: "És significatiu que la CGT francesa i Comissions Obreres d'Espanya hagin donat suport a la crida malgrat que no formen part de la CES. Prova d'una maduresa internacionalista a la qual no sempre hem estat en condicions de respondre adequadament".

Aquesta unitat en l'acció adquireix una singular importància en el cas espanyol. "Després de les eleccions sindicals —ha dit Solé-Tura— és

la primera gran acció convocada unitàriament per les centrals, i en primer lloc per CCOO i UGT. A nivell espanyol és, doncs, un gran pas devers la unitat d'acció entre les grans centrals sindicals, unitat indispensable si de veritat es vol que la classe obrera jugui plenament el seu paper i pesi com cal en l'orientació política, econòmica i social del país".

LA VAGA A CATALUNYA

Segons les primeres estimacions, més de 500 mil treballadors s'afegiren a la "Jornada d'Acció Sindical". Comissions Obreres i UGT, en una roda de premsa conjunta, valoraren positivament l'abast de la jornada, que afectà quasi totalment rams com el del Metall —amb la notable excepció de Motor Ibèrica, que no va parar—, Construcció, Químiques i Banca, a més a més, l'Administració Pública, Sanitat i el Tèxtil. Cal destacar l'atur del Transport, el primer en tota la seva història, que afecta no solament el Metro i els autobusos de Barcelona sinó també els transports de tot Catalunya.

Estigueren presents a la roda de premsa López Bulla, Josep Tablada i Alfredo Clemente, per part de CCOO i Víctor Sorribas i Rafael Jorba, en

nom de la UGT.

El comunicat conjunt de les dues grans centrals sindicals definia l'acció com "...un significatiu acte d'agermanament i solidaritat entre les expressions sindicals de classe europees per tal de plantejar un front comú al poder creixent del capitalisme i les seves multinacionals."

Es destacà el caràcter massiu de la jornada, en la qual participaren de fet totes les centrals sindicals i el conjunt de la classe obrera. López Bulla remarcà: "Els grans protagonistes han estat Comissions Obreres i la UGT, que han estat les centrals que distribuïren la crida de forma massiva. Aquesta crida força a recompondre la unitat d'acció com a forma de pressió unitària, ja que cada central per separat no pot donar solucions efectives a la crisi."

Víctor Sorribas, de la UGT, remarcà el fracàs de la gestió del Govern de cara a controlar la inflació i la disminució del poder adquisitiu dels salaris, així com la necessitat que el Govern iniciï un diàleg amb les centrals sindicals.

UGT i CCOO manifestaren la seva disposició a continuar la via de la negociació amb la patronal "per aconseguir els objectius al voltant dels quals s'ha de mobilitzar la classe obrera", com especifica el comunicat conjunt.

Davant la pregunta que si CCOO pretenia, a través d'aquesta jornada, entrar a formar part de la CES, López Bulla recordà que ja el mes de gener Comissions havia fet una crida a les altres centrals sindicals per tal de preparar la convocatòria d'una jornada semblant contra de l'atur i pel compliment dels Pactes de la Moncloa. Finalment, s'estimà més oportú inserir la crida dins la convocatòria de la CES a nivell europeu.

A més a més de l'hora d'atur generalitzada, cal destacar

les concentracions de treballadors que tingueren lloc a la plaça Marçet de Sabadell i davant l'Ajuntament a Terrassa.

QUATRE MILIONS A NIVELL D'ESTAT

La més gran mobilització dels treballadors en 40 anys, segons CCOO i UGT. Nicolàs Sartorius hi afegiria que "sense unes mesures urgents i profundes contra la manca de feina i sense unes relacions mínimament acceptables pels treballadors no era possible sortir de la crisi i es posava en perill la democràcia."

Els dirigents de CCOO i UGT, després de l'èxit de la jornada, han denunciat la manca de respostes del president Suárez i de l'organització patronal CEOE quan se'ls ha plantejat el problema de l'atur. Continuar negociant amb els ministeris, no al pacte social, que es compleixin els pactes de la Moncloa vet aquí uns objectius als quals ni CCOO ni UGT no renunciaran, i noves mobilitzacions seran possibles si l'Administració no es decideix a negociar en lloc d'informar.

Un aspecte de la jornada que cal destacar és el paper —algú ha definit com d'unilateral— jugat per les dues centrals més importants del país, que no s'han amagat d'atribuir-se la crida en exclusiva. La conclusió a què han arribat CCOO i UGT és que les eleccions sindicals han clarificat prou bé el panorama i que és molt clar que per als treballadors només hi ha dues centrals. "Avui no es pot fer sindicalisme —són paraules de Nico Sartorius— amb un dos, un tres o un cinc per cent dels vots dels treballadors; les altres centrals hauran de reflexionar i acceptar l'actual bipolarització"

Un altre element ha estat la manca d'incidents. Les organitzacions patronals no sem-

pre han respost de forma moderada. La CEOE ha fet pública la recomanació de no pagar l'hora no treballada i acusa les centrals sindicals de falta de responsabilitat. No obstant, excepte algun cas molt aïllat, no es tenen notícies de represàlies contra treballadors en vaga.

A Madrid, l'atur ha estat espectacular. Unes 800 mil persones. A l'acció de la indústria s'hi ha d'afegir els transports i les comunicacions. La Renfe quedà paralytzada a tota la província, així com tot el transport urbà, tant subterrani com de superfície. Galícia, País Basc, País Valencià i Andalusia, han estat, conjuntament amb Catalunya i Madrid, llocs on l'atur d'una hora s'ha generalitzat més. En el cas d'Andalusia la vaga s'ha estès als jornalers del camp, que s'han concentrat davant dels ajuntaments.

L'ACCIÓ A EUROPA

Itàlia i Espanya han estat les capdavanteres de l'eurovaga. A Itàlia, l'atur fou també generalitzat a tot el país i amb importants manifestacions a Roma i Milà. A França, la jornada s'ha reduït a assemblees explicatives a les empreses. Alemanya, Bèlgica, Àustria, han conegut accions simbòliques, mentre que a Anglaterra els treballadors no han rebut ni informació.

Dins d'un to totalment triomfalista, el ministre de Treball, senyor Calvo Ortega, ha aprofitat la jornada per fer unes declaracions en el sentit que l'atur a Espanya no és molt alarmant. El senyor Ortega compara el 5,6 per cent d'Alemanya. El que no ens ha explicat el senyor Ortega són les condicions en què es troben uns i altres, ni què fa amb els parats no registrats oficialment.

Text: M.d'Amposta J.S.E. Josep Manuel Navarro

Dirigents de les centrals sindicals valoren, en una roda de premsa "l'eurovaga" (Foto Se-gra)